Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 10 (829)

7 – 11 березня 2016 року

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

З "Вітерцем" фронтовими дорогами...

8-9 стор.

"МіГремонт" зміцнює обороноздатність України

5 стор.

Україна та Іран будуть спільно виробляти Ан-140

Віце-прем'єр-міністр Геннадій Зубко заявив, що країни будуть співпрацювати в напрямках модернізації, виробництва та продажу українських літаків.

Українська та іранська сторони домовилися про розширення співпраці в авіаційній галузі. Про це заявив віце-прем'єр-міністр – міністр регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України Геннадій Зубко, коментуючи підписання в понеділок в Тегерані Меморандуму про взаєморозуміння V засідання Міжурядової українсько-іранської спільної комісії з економічного та торговельного співробітництва.

– Компанії наших країн будуть співпрацювати в напрямках модернізації літака Ан-140-100 і його спільному серійному виробництві, в проектуванні і виробництві нових модифікацій літака Ан-140-100, у сфері маркетингу і продажів пасажирських літаків Ан-158 в Ірані та регіоні, в напрямку поставки транспортних цивільних невійськових літаків Ан-178, – передає слова Зубкова прес-служба міністерства.

За прогнозами іранських експертів, до 2021 року їх країна буде потребувати приблизно 600 пасажирських літаків. Причому 270 з них повинні вміщувати від 100 до 150 осіб. Зараз через санкції цивільна авіація Ірану складається, здебільшого, з техніки російського і українського виробництва.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

Степан Полторак взяв участь у засіданні Комісії Україна-НАТО на рівні глав постійних представництв

8 березня у штаб-квартирі НАТО в Брюсселі відбулось засідання Комісії Україна – НАТО на рівні глав постійних представництв під головуванням Генерального секретаря НАТО Єнса Столтенберга. Делегацію України для участі в засіданні очолив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

Перед початком заходу глава делегації України провів зустріч з Генеральним секретарем НАТО. У ході зустрічі Єнс Столтенберг підтвердив, що Альянс продовжуватиме надавати всебічну підтримку Україні у реформуванні її оборонної сфери та посиленні спроможностей її Збройних Сил. Він зазначив, що НАТО займає принципову позицію щодо забезпечення суверенітету, територіальної цілісності та незалежності України.

Альянс збільшує взаємодію з Україною, у тому числі із надання їй допомоги в рамках існуючих та перспективних проектів та ініціатив співробітництва. Це стосується, зокрема, як їх кількості, так і якості. Трастові фонди, дорадча допомога радників Альянсу в Україні залишатимуться потужними інструментами, що є у розпорядженні НАТО. Альянс закликає Україну продовжувати курс реформ сектору безпеки і оборони та запевняє, що залишатиметься її надійним партнером у цьому питанні.

Під час зустрічі також було наголошено, що нині українська армія стоїть на порозі створення новітніх Збройних Сил, що будуть повністю взаємосумісними з підрозділами країн-членів Альянсу. Йдеться про оновлене, більш ефективне та боєздатне військо, чий величезний досвід, здобутий за часи протидії агресії з боку Російської Федерації, буде поєднуватись із сучасними принципами демократичного цивільного контролю.

– Президент України поставив чітке завдання перед Міністерством оборони України – створити повністю взаємосумісні Збройні Сили, спроможні захистити незалежність та територіальну цілісність нашої держави. І для виконання цього завдання відведено чіткі терміни, – зазначив генерал армії України Степан Полторак. – Не менш важливим завданням є проведення всіх необхідних заходів з метою набуття членства в НАТО. Цей процес потребуватиме від України чималої рішучості та зусиль.

Міністр оборони України окреслив практичні заходи, що впроваджуються для нарощування спроможностей Збройних Сил та інших складових сектору безпеки і оборони України. Також було висловлено вдячність Альянсу за вагому політичну та практичну підтримку у контексті реалізації реформ сектору безпеки і оборони.

У ході засідання Комісії Україна – НАТО Глава української делегації поінформував про поточну воєнно-політичну ситуацію на сході України, дії Збройних Сил України, спрямовані на відбиття агресії. Міністром оборони було детально ознайомлено присутніх зі змістом оборонної реформи, етапи якої будуть відображені в Стратегічному оборонному бюлетені України. Було наведено часові проміжки й кінцеві результати реформи та наголошено, що очікуваним результатом оборонної реформи мають стати збалансовані за обсягом завдань і чисельністю Міністерство оборони та Генеральний штаб, ефективні Збройні Сили, спроможні проводити операції за можливими сценаріями з протидії загрозам у воєнній сфері.

У своїх виступах глави делегацій країн-членів НАТО підтвердили прихильність щодо підтримки курсу реформ оборонної сфери України та необхідності забезпечення демократичного цивільного контролю над військовою складовою держави як одного з ключових елементів реформ.

Представниками Альянсу наголошено на необхідності продовження активного пошуку практичних кроків для стабілізації безпекової ситуації в Україні.

Для цього буде продовжено діяльність як в рамках Альянсу, так і на двосторонньому рівні. Виступаючими було засуджено триваючу агресію Росії та в черговий раз закликано її сприяти стабілізації ситуації. Українську сторону також було поінформовано про заходи практичної допомоги, що додатково буде надана Україні.

За підсумками засідання Комісії сторони уточнили план спільних дій на період, що залишатиметься до Варшавського саміту Альянсу, який відбудеться у липня цього року.

– Ми із нетерпінням чекаємо чергового засідання комісії Україна – НАТО на найвищому рівні, що має відбутись в рамках Саміту НАТО у Варшаві, – зазначив генерал армії України Степан Полторак. – Ми сподіваємося, що країни – члени Альянсу ухвалять важливі рішення щодо подальшої підтримки процесу реформування Збройних Сил України, адже цей процес матиме величезне значення як для України, та і для Європи в цілому.

Як наголосив Генеральний секретар НАТО Йенс Столтенберг, НАТО і надалі буде надавати допомогу українському оборонному відомству в реформуванні та докладатиме зусиль, аби Мінські домовленості виконувались.

– Сподіваюся, що й Україна докладатиме максимум зусиль для реформування сектору безпеки країни, динамічного та успішного здійснення реформ в оборонній сфері, забезпечення цивільного контролю над усіма процесами реформ, – зазначив Єнс Столтенберг. – Ми підтримуємо ваші зусилля щодо зміцнення обороноздатності країни. Чим краще та якісніше ви будете здійснювати реформи, тим вагомішою буде наша практична допомога та підтримка.

Міністр оборони України вручив жінкам державні нагороди та відзнаки

4 березня, перед установчою нарадою Комітету реформ Міністерства оборони України та Збройних Сил України, очільник оборонного відомства генерал армії України Степан Полторак вручив жінкам державні нагороди та відзнаки.

– З першого дня російської агресії наші жінки разом з чоловіками зробили все для того, щоб зупинити ворога на сході України. Роль і місце жінки на фронті дуже важливі. Кожного дня вони нагадують нам, заради чого ми гинемо, заради чого відстоюємо свою землю. І це дає нам сили, – зазначив Міністр оборони України.

За значний особистий внесок в соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю орденом княгині Ольги III ступеня нагороджено начальника медичної служби об'єднаного польового вузла зв'язку Генерального штабу Збройних Сил України майора медичної служби Оксану Кальченко, а також фельдшера медичної служби 16-ї окремої бригади армійської авіації СВ ЗС України прапорщика Мирославу Черепан.

Медаллю "За військову службу Україні" Міністр оборони України нагородив медичну сестру Національного військово-медичного клінічного центру "Головний військовий клінічний госпіталь" старшину Таїсію Бойко та фельдшера медичного пункту 138-го центру спеціального призначення Військової служби правопорядку сержанта Оксану Янішину.

Почесне звання "Заслужений артист України" присвоєно артистці військового оркестру Військової академії в м. Одеса працівнику ЗС України Ганні Галузінській. А почесне звання "Заслужений учитель України" – вчительці Київського військового ліцею імені Івана Богуна працівнику ЗС України Аллі Шевченко.

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак привітав жінок зі святом 8 Березня та подякував їм за роботу, яку вони щодня виконують.

Військові авіатори вшанували Кобзаря

9 березня українці відзначили 202-й день народження видатного поета, художника, письменника, борця за незалежність України Тараса Григоровича Шевченка. Не оминули увагою поета-пророка і військові. На території Командування Повітряних Сил Збройних Сил України відбулося урочисте покладання квітів до погруддя Кобзаря.

У заході взяли участь командування Повітряних Сил на чолі з командувачем генерал-лейтенантом Сергієм Дроздовим. Після церемонії покладання оркестр Центру військово-музичного мистецтва ПС ЗС України виконав Державний гімн України.

Відстрілялися офіцери штабу ПвК "Захід"

У військовій частині ПвК "Захід" в рамках заходів з бойової підготовки відбулися навчальні стрільби. Особливу увагу у ході стрілецької підготовки було приділено новим підходам, розробленим на підставі досвіду, отриманого під час проведення АТО. Напередодні відпрацювання практичної частини заняття було проведено теоретичні заліки з ускладненим списком питань.

Особливий час диктує свої вимоги, тож особовий склад Повітряного командування "Захід" наполегливо вивчає і тактико-технічні характеристики, і бойові властивості не тільки особистої стрілецької зброї, а й інших видів, що стоять на озброєнні в Збройних Силах України.

Ірина Баранова. м.Львів.

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Україна та Туреччина об'єднають зусилля задля деокупації Криму

Президент Петро Порошенко заявляє, що Україна та Туреччина співпрацюватимуть в рамках міжнародних організацій задля деокупації Автономної Республіки Крим та повернення українського суверенітету над півостровом.

"Ми з паном Президентом висловилися за спільні кроки, які будуть спрямовані на деокупацію Криму, і для цього плануємо поєднати зусилля в рамках міжнародних організацій, а також на основі нових міжнародних форматів, включаючи формат "Женева плюс" за участю гарантів Будапештського меморандуму, Туреччини і України", – заявив Глава Української держави під час спільної прес-конференції з Реджепом Таїпом Ердоганом.

"Хотів би наголосити, що Україна та Туреччина прагнуть об'єднати свої зусилля, керуючись не словом "проти", а словом "за". За повернення стабільності в регіоні. За відновлення поваги до міжнародного права. За запобігання подальшим порушенням прав людини у Криму, на Донбасі, в Сирії тощо. Ми, як ніколи, відчуваємо свою єдність і цілеспрямованість", – додав Петро Порошенко.

За словами Президента, питання окупації українського півострова Росією було одним із ключових під час переговорів глав двох держав як у вузькому форматі, так і під час п'ятого засідання Стратегічної ради високого рівня між Україною і Турецькою Республікою. "Ми детально обговорили ситуацію в окупованому Росією Криму і наголосили на неприйнятності того, що внаслідок тимчасової окупації Крим мілітаризований і фактично перетворений на військову базу", – констатував Глава держави.

Серед питань, які обговорювали лідери двох країн, – порушення прав людини та утиски як представників кримських татар, так і українських патріотів, представників інших народів.

"Було наголошено, що у Криму російська окупаційна влада масово порушує фундаментальні права і свободи людини, здійснює примус до громадянства Російської Федерації, впроваджує цілеспрямовану політику щодо зміни складу населення, витискання етнічних українців, кримських татар, інших етнічних меншин, нищить українську мову і переслідує її носіїв. Утисків зазнає українська церква", – сказав Петро Порошенко.

Він підкреслив, що у складі української делегації присутні народні депутати України представники кримських татар – лідер кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв і голова Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров.

У свою чергу, Реджеп Таїп Ердоган підкреслив, що Туреччина завжди підтримувала і підтримуватиме територіальну цілісність та суверенітет України, ніколи не визнавала анексію Криму і "не збирається цього робити".

Президент Туреччини особливо наголосив на важливості забезпечення прав кримськотатарського народу в окупованому Криму, спільності позицій Туреччини та України в цьому питанні та готовності його країни збільшити активність в цьому напрямку.

Президент Туреччини висловив повну солідарність з Президентом України, говорячи про проблеми кримських татар: "Кримські татари змушені жити в дуже складних умовах, і ми маємо тримати на міжнародному порядку денному порушення прав людей в Криму під особливою увагою". Він зазначив, що сторони скоординували спільні дії на міжнародній арені щодо захисту прав кримських татар, мирного врегулювання ситуації на Донбасі та спільних кроків для деокупації півострова.

Умова виборів на Донбасі – демілітаризація та декриміналізація

Проведення виборів на Донбасі можливе тільки після демілітаризації та декриміналізації цієї території. Про це заявив Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов в інтерв'ю інформаційному агентству "Інтерфакс-Україна".

Відповідаючи на запитання, чи можливе зараз повернення українського контролю над кордоном з РФ, О.Турчинов зазначив: "Теоретично це можливо, але це вже другий етап. Перший – режим реального припинення вогню, другий – відновлення контролю над кордоном. Поки не перекритий кордон, тривають поставки російської техніки, озброєнь, боєприпасів на окуповану територію Донбасу. Це постійно створює небезпеку активізації масштабних військових дій. Тільки після встановлення режиму припинення вогню, після виведення російських військ можна говорити про те, що конфлікт локалізовано, і почати обговорювати тему демілітаризації та декриміналізації території відновлення дії на ній українського законодавства, а в перспективі і проведення виборів за участю всіх українських партій".

З НАГОДИ СВЯТА

Президент України: "Ви є символами нової держави"

Президент Петро Порошенко напередодні Міжнародного жіночого дня зустрівся з видатними жінками, серед яких – учасниці АТО, волонтери, медики, вчителі, артисти та спортсмени, і привітав їх з святом.

– З тими випробуваннями, які послав Україні Господь, країна перетворилася на націю воїнів, і роль та місце жінки в цьому є дуже особливими, – зазначив Петро Порошенко.

Президент підкреслив, що "у війни не повинно бути жіночого обличчя", та висловив глибоку шану жінкам, які разом з чоловіками боронять Україну проти російсько-терористичних військ в зоні АТО. Таких жінок – 1 тисяча 200 осіб. Петро Порошенко підкреслив: "Саме на таких прикладах, як Надія Савченко та кожна з вас, виховуються і зараз, і наступні покоління українців. Бо це вже нова держава, і ви – символи нової держави".

Глава держави зазначив, що жінки завжди є підтримкою для чоловіків, в тому числі для захисників на Донбасі, для яких фотокартки доньок та коханих стали опорою в складних умовах. "Чоловікам потрібна ваша любов, кохання, підтримка, сила та впевненість, що вдома все добре", – наголосив Президент.

З нагоди Міжнародного жіночого дня Глава держави підписав Указ про відзначення нагородами видатних жінок. "Хотів би подякувати та вклонитися кожній з Вас за доброту, чуйність, щирість, мудрість, турботу, надійність. За ваш патріотизм та любов до Батьківщини", – сказав Президент, побажавши присутнім представницям чарівної статі щастя та добробуту.

Так, орденом "За мужність" III ступеня відзначено старших солдатів Юлію Дунданову (санітарного інструктора роти) та Ольгу Омельчук (яка, ризикуючи життям, надала медичну допомогу 20 пораненим військовим), а також лейтенанта медичної служби Тетяну Потупалову (лікар санітарного вертольоту Мі-8, яка здійснила 92 вильоти та надала медичну допомогу понад 600 пораненим і хворим).

Також Президент відзначив орденом княгині Ольги III ступеня старшого сержанта Галину Хмелівську (фельдшера рятувальної парашутно-десантної групи, яка здійснила понад 100 бойових вильотів та врятувала життя понад 350 військовим).

Прес-служба Президента України.

ОГОЛОШЕННЯ

про проведення у 2016 році щорічного всеукраїнського конкурсу "Кращий державний службовець"

Національним агентством України з питань державної служби оголошується проведення щорічного Всеукраїнського конкурсу "Кращий державний службовець" у 2016 році. Метою проведення Конкурсу є зростання професіоналізму, відкритості, інституційної спроможності державної служби, підвищення її авторитету шляхом узагальнення досвіду роботи кращих державних службовців.

Конкурс проводиться у три тури:
I тур – березень – квітень;
II тур – травень – червень;
III тур – вересень – жовтень.

Конкурс проводиться серед державних службовців відповідно до їх організаційно-правового статусу в номінаціях:

"Кращий керівник" (беруть участь керівники структурних підрозділів, які мають загальний стаж державної служби не менш як 5 років, з них на керівних посадах не менш як 2 роки);

"Кращий спеціаліст" (беруть участь спеціалісти, які мають загальний стаж державної служби не менш як 2 роки).

У Конкурсі можуть брати участь державні службовці, які не мають дисциплінарних стягнень.

Для участі у I турі Конкурсу державні службовці подають до організаційного комітету Повітряних Сил Збройних Сил України з проведення I туру Конкурсу:

– заяву про участь;

– копію особової справи державного службовця за формою П-2ДС;

– подання керівника структурного підрозділу, погоджене з головою профспілкової організації чи ради трудового колективу;

– інші матеріали (публікації в пресі, листи громадян, листи колективів з оцінкою діяльності претендента тощо).

За інформацією щодо участі у I турі Конкурсу необхідно звертатися до оргкомітету Повітряних Сил Збройних Сил України з проведення першого туру щорічного Всеукраїнського конкурсу "Кращий державний службовець".

Тел. 26-910

Оргкомітет.

СПІВПРАЦЯ

Вітчизняний ОПК втілюватиме машинобудівні інновації національного транспортного університету

Впровадження інновацій для модернізації обладнання та випуску високотехнологічної оборонної продукції – у цьому напрямку співпрацюватимуть ДК "Укроборонпром" і Національний транспортний університет України. Відповідний Меморандум підписали заступник генерального директора з розвитку "Укроборонпрому" Артур Херувімов і ректор ВНЗ Олександр Грищук 29 лютого.

– Пріоритет нашої співпраці – максимально ефективно використовувати науково-технічний і виробничий потенціал НТУ для потреб оборонного сектору – як для внутрішнього ринку, так і для подальшого експорту, – зазначив заступник директора "Укроборонпрому".

Згідно з домовленостями, Концерн використовуватиме освітні та наукові можливості ВНЗ, допомагатиме в процесі підготовки спеціалістів, організовуватиме стажування та навчальну практику студентів. Фахівці "Укроборонпрому" долучатимуться до визначення тематики курсових і дипломних робіт. Будуть запроваджені іменні стипендії (гранти) для заохочення науково-дослідної діяльності студентів у оборонній галузі. Випускники університетів зможуть працевлаштовуватися на підприємства Концерну.

БЛАКИТНІ ШОЛОМИ

Національний контингент успішно виконує завдання Місії ООН у ДР Конго

Минув місяць, як військовослужбовці 6-ї ротації 18-го окремого вертолітного загону офіційно приступили до виконання завдань ООН на африканському континенті.

Безперечно, що основними пріоритетами загону є льотні завдання Місії, які українці виконують у форматі "24 години – 7 днів на тиждень".

Для вертолітних ланок Мі-8 і Мі-24 це – перевезення військ (їх доставка в район проведення операцій і повернення), перевезення пасажирів та вантажу, вогнева підтримка наземних сил (ураження броньованих цілей, озброєне супроводження, забезпечення дій підрозділу сил швидкого реагування, надання підтримки бойовим наземним операціям), пошуково-рятувальні операції та їх вогнева підтримка, операції з стримування (демонстрація сили), оглядові польоти, медичне перевезення

Одночасно з льотно-підйомним складом до забезпечення польотів задіяні фактично усі служби і підрозділи загону. Одними з перших на вертолітному майданчику до роботи приступають військовослужбовці інженерно-авіаційної служби. Потрібно підготувати до польоту авіаційну техніку, перевірити справність усіх систем і агрегатів, проводити регламентні роботи повітряних суден. І хоча наші Мі-8 та Мі-24 зарекомендували себе як невибагливі вертольоти, зокрема, не потребують ангарного зберігання, відносно прості в обслуговуванні, роботи в інженерів вистачає. Заважає вулканічний пил, яким вкриті майже усі майданчики в зоні роботи, також слід враховувати роботу двигунів в умовах високогір'я, активну експлуатацію повітряних суден тощо. Проте чотири Мі-8 та чотири Мі-24 завжди мають бути в строю. Тож, аби не перетинатись з виконанням льотних завдань та для більш якісного обслуговування повітряних суден, у другому українському таборі у ДРК – "Бунія" діє база регламентних робіт. Тут щотижнево проводиться регламент одного з українських вертольотів. Крім того, на цьому ж майданчику базується пара Мі-24, які Місія використовує для бойових операцій проти незаконних збройних формувань у регіоні.

Загалом же за місяць служби в ДР Конго екіпажі вертольотів виконали понад 270 польотів із загальним нальотом більше 280 годин. Перевезено близько 44 тонн вантажу та 1000 пасажирів.

Анатолій Стельмах. Фото автора.

НАШІ МИРОТВОРЦІ

Українські військові пройшли курс професійної підготовки

Упродовж декількох днів для групи офіцерів 18-го окремого вертолітного загону проводилися заняття, на яких було розказано про особливості служби під егідою ООН у ДР Конго.

Курс розробили та організували представники ООН, тож досвідом з українцями ділилися і офіцери сусідніх контингентів, і самі керівники секцій штабу Місії.

Найбільше на лекціях приділялася увага політичній, економічній, соціальній та епідеміологічній ситуації в ДР Конго. Також українські офіцери дізналися про міжнародні гуманітарні організації, що працюють у регіоні. Крім того, колеги по Місії надали низку порад, зокрема, як поводитися з місцевим населення, розповіли про менталітет і традиції конголезців.

– Безперечно, до приїзду в ДР Конго кожен щось знав про цю країну, – розповідає старший перекладач штабу загону підполковник Петро Галімський. – Комусь розповідали друзі з попередніх Місій, хтось дістав інформацію з Інтернету. Проте реальність завжди відрізняється. Особливо для мене було дуже цікаво, як поводитися з місцевим населенням. Тож, як себе реально вести у тій чи іншій ситуації, і пояснили наші колеги.

За словами одного з організаторів курсів майора Нехата (Республіка Бангладеш), мета лекцій – підготувати декілька спеціалістів зі складу контингенту, а вже вони у доступній формі донесуть інформацію усьому особовому складу.

Враховуючи робочу мову Місії ООН у ДР Конго, усі заняття проводились англійською.

На завершення курсу українські офіцери отримали сертифікати міжнародного зразка, а командир 18-го окремого вертолітного загону подарував організаторам пам'ятні сувеніри.

Анатолій Стельмах.
Фото автора.

Міст як надія на повернення до мирного життя

Прифронтові села Павлопіль, Орловське і Чермалик – знову разом. На Донеччині, в тридцяти кілометрах від Маріуполя, встановили та обладнали міст, що з'єднав два береги річки Кальміус.

Півтора роки місцеві жителі були заручниками сірої зони, заручниками війни. Без роботи, спілкування з жителями сусідніх сіл, медичної допомоги, аптек, магазинів, шкіл, садочків… Аби дістатись сусіднього села, доводилось об'їжджати десятки кілометрів. Та завдяки офіцерам цивільно-військового співробітництва, місцевій, обласній владі відкриття нового мосту стало можливим. Подія – справжнє свято для селян. З'єднались не просто два береги річки, з'явилась можливість без зайвих кілометрів бачити рідних, перевозити хворих, купувати продукти…

"Важко було без мосту?", – запитую місцевих. Відповідають майже хором. І починають наперебій розповідати про переваги, які він дає.

– Міст для нас є синонімом життя, – діляться селяни. – Він дає можливість працювати, спілкуватись. У дуже багатьох жителів Павлополя є родичі і друзі в Орловському, Чермалику. Та і до школи чи дитячого садка без мосту було добратись неможливо, навчальний заклад в нашому селі з початком війни закрили. Діток залишилось хоч і зовсім небагато, та їм також потрібно отримувати освіту. На жаль, майже вся молодь з села повиїжджала. До війни населення складало близько семи сотень чоловік, залишилось не більше двох. Можливо, з відновленням мосту молодь потроху почне повертатись, а там і мир повернеться в наші домівки.

Спочатку міст, встановлений силами військових інженерів ОТУ "Маріуполь" в грудні минулого року, експлуатувався лише за військовим призначенням. Місцевим же жителям доводилось робити чимале коло для того, аби дістатись на інший берег. Військові не залишились осторонь цієї проблеми, тож найближчим часом конструкцію буде передано на баланс Павлопільській сільраді. Показово, що ця ініціатива виходила як від керівництва військово-цивільної адміністрації Донецької області, так і від керівництва ОТУ "Маріуполь", які своїми діями ще раз довели, що розв'язання проблем цивільного населення для них є пріоритетним.

– Це чудовий приклад того, коли співпраця військових і цивільного населення приносить позитивні плоди, – пояснює Микола Яценко, офіцер групи цивільно-військового співробітництва. – Це приклад для всіх. Якщо так буде продовжуватись і надалі, то нам нічого не страшно.

Міст у рекордні терміни був адаптований під цивільні автоперевезення. Працювали, без перебільшення, "стахановськими" темпами. Лише тиждень знадобився для того, щоб облаштувати під'їзні шляхи та встановити металоконструкцію, тим самим зробивши його зручним та безпечним для користування і перевезення людей. Міст витримує навантаження до шістдесяти тонн. Цього достатньо, як для цивільного, так і для військового транспорту.

– Вірю, що міст допоможе оживити інфраструктуру, відновити господарства, дасть людям нові робочі місця. Він значно скорочує відстань до Маріуполя, а Маріуполь для нас є життєво важливою артерією. Зруйнований міст був побудований нашими батьками в 1959 році, – коментує Сергій Шапкін, сільський голова Павлополя, – ми повинні своїм дітям теж щось залишити. Сподіваюсь, що ми зоставимо не лише міст, а значно більше – вільну українську землю…

І хоч села, які з'єднав міст, знаходяться практично на лінії зіткнення, постійно обстрілюються, людям доводиться регулярно переховуватись у підвалах і навіть спати одягненими, сьогодні в очах селян, окрім страху, з'явилась надія. Надія на повернення до мирного життя…

Анастасія Олехнович. "Крила України".
Фото автора.

"МіГремонт" зміцнює обороноздатність України

Запорізький державний авіаційний ремонтний завод "МіГремонт" сьогодні активно сприяє зміцненню обороноздатності нашої країни. 2 березня підприємство з робочим візитом відвідав в. о. голови області Костянтин Бриль, міський голова Володимир Буряк, керівник КП "Міжнародний аеропорт Запоріжжя" Віктор Біскупський.

За словами голови області, візит мав більше ознайомлювальний характер. Представники обласної та міської влади обговорили проблеми та перспективи розвитку підприємства. Відзначимо, що "МіГремонт" є єдиним в Україні підприємством, яке здатне проводити ремонт і модернізацію бойової техніки.

Сьогодні завод виконує всі види ремонту – капітальний, середній, за технічним станом, контрольно-відновлювальні роботи, регламентні роботи на літаках типу Су-27, Су-25, які знаходяться на озброєнні ЗСУ, а також інших моделей, зокрема Су-17 та Міг-25.

Завод сертифікований за міжнародною системою якості ISO 9001:2008, успішно співпрацює з багатьма країнами світу, має добре розвинену виробничо-технічну базу, висококваліфікований персонал, що дозволяє проводити ремонт авіаційної техніки.

– На підприємстві працюють висококпрофесійні кадри. Вони з неможливого роблять можливе. Те, над чим раніше працювали цілі інститути, – випробування, прорахунки, сертифікація – робиться тут, на запорізькому підприємстві. Є старий фільм про те, як танковий завод під час 2 світової війни, вивозили в Сибір, і весь світ дивувався, як за короткі терміни вдавалося налагодити виробництво. Так от ці люди (співробітники "МіГремонту") працюють в таких же умовах. Це єдине підприємство в країні, що робить ремонт техніки, яка сьогодні нам так необхідна, – сказав Костянтин Бриль.

За словами директора підприємства Сергія Фурдила, минулого року завод виконав всі завдання, поставлені Міністерством оборони України. Нагадаємо, в жовтні минулого року глава держави Петро Порошенко відвідав Запоріжжя. Тоді запорізьке підприємство продемонструвало перші два винищувачі Су-27, відремонтовані запорожцями відповідно до стандартів НАТО і передані українським військам.

– Це був перший в Україні модернізований винищувач. У листопаді був відправлений перший модернізований Су-25 за цими ж стандартами. Зараз простий ремонт без модернізації нікому не потрібен, – каже директор "МіГремонту". – 5 років знадобилося для того, щоб закінчити дослідно-конструкторську розробку і впровадити в серію модернізований після ремонту літак. Підприємство виконувало модернізацію за рахунок своїх оборотних коштів.

Сьогодні під час відвідування підприємства керівництво області та міста обговорили з "МіГівцями" питання ремонту злітно-посадкової смуги КП "Міжнародний аеропорт Запоріжжя".

– Наше підприємство експлуатує злітно-посадкову смугу. Ми проводимо випробування авіатехніки, випробувальні польоти. Зараз злітно-посадкову смугу потрібно ремонтувати, – сказав Сергій Фурдило і висловив надію на те, що підприємство спільно з владою і керівництвом аеропорту знайде оптимальний варіант збереження та ремонту смуги.

Фото з сайту "Первый запорожский" 1news.zp.ua.

"Укроборонпром" завантажить підприємства Вінниччини оборонними замовленнями

Підприємства Вінницької області братимуть участь у виконанні державного оборонного замовлення та програм імпортозаміщення. Відповідний Меморандум про співпрацю підписали голова Вінницької облдержадміністрації Валерій Коровій та генеральний директор ДК "Укроборонпром" Роман Романов.

"Концерн приїхав до Вінниччини у ролі інвестора і привіз із собою конкретні пропозиції для місцевих підприємств. Каталог з 8 тис. найменувань продукції, якої потребує "Укроборонпром", буде передано до департаменту промисловості облдержадміністрації. Ці комплектуючі ми готові замовляти тут, у Вінницькій області", – сказав Роман Романов.

За його словами, кооперація "Укроборонпрому" і області є взаємовигідною. Концерн отримає чесних і відповідальних підрядників, а регіон – нові робочі місця та надходження до бюджету.

"Кооперація – це простий шлях подолання складних завдань. Наймасштабніші проекти завжди легше реалізовувати спільно. У нас вже є конкретні приклади, коли регіональні підприємства будь-якої форми власності самостійно закривали потреби у позиціях, які раніше закуповували в Росії", – наголосив Роман Романов.

Ознайомившись з роботою ТОВ "Вінницький авіаційний завод", ТОВ "Вінницький агрегатний завод" і ДП "45 експериментальний механічний завод", очільник Концерну наголосив, що їх потужності дозволяють виконати потреби "Укроборонпрому" в низці комплектуючих.

Валерій Коровій додав, що Вінницька область відкрита до розвитку промисловості та пошуку нових ніш і готова виробляти продукцію для потреб оборонної галузі.

"Життя потребує нових рішень для розвитку нашої промисловості. І я вдячний "Укроборонпрому" за надання можливостей розширення діяльності наших заводів. Перед Вінниччиною відкриваються великі перспективи", – сказав голова ОДА.

Нагадаємо, "Укроборонпром" вже підписав 13 меморандумів про співпрацю з облдержадміністраціями та Києвом, і це об'єднання зусиль доводить свою ефективність. Так, запуск серійного виробництва "Дозорів" відбувся в рекордно короткі терміни завдяки кооперації 40 підприємств Львівщини. А Житомирський бронетанковий завод включив у виробничий цикл 67 підприємств, які за підсумками 9 місяців 2015 року заробили 18 млн грн.

Миколаївський бронетанковий завод розробляє нову башту на БТР-70 і БРДМ-2

ДП "Миколаївський бронетанковий завод" у 2016 році планує значно збільшити виробничі та фінансові показники. Про це заявив директор МБТЗ Микола Кістрін. За його словами, першочергове завдання підприємства на цей рік – виконання держзамовлення на оснащення української армії. За вимогою Міністерства оборони завод капітально відремонтує 10 БТР80, 10 БТР70, 27 БРДМ і проведе регламентний ремонт 10 БРДМ. Крім того, конструктори заводу розробляють власний зразок модернізації башти на БТР70(80) і БРДМ.

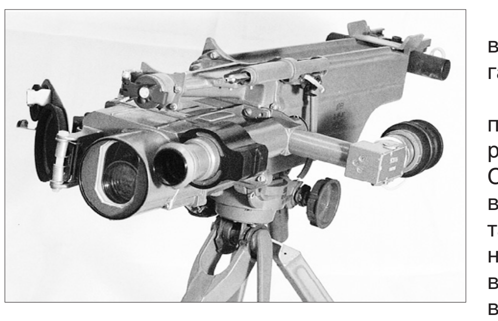
Також у 2016 році буде виготовлено 52 БРДМ для експортного ринку. Кулемети для них вже закуплені, а корпуси вироблені та зберігаються на складах заводу. "Миколаївський бронетанковий завод" відновлює свою міць. На цей рік у нас дуже амбітні плани. Ми маємо великі замовлення від держави й іноземних партнерів і виконаємо всі контракти вчасно та якісно", – наголосив Микола Кістрін.

Нагадаємо, у 2015 році фінансові та виробничі показники "Миколаївського бронетанкового заводу" значно покращилися. Він виконав замовлення Міноборони у повному обсязі. Борги підприємства скоротилися з 123 млн грн до 28 млн грн. За друге півріччя 2015 року на завод було прийнято 70 нових робітників. Два нових цехи – здавальний і моторний – введені в експлуатацію.

Ізюмські приладобудівники рекордно збільшили обсяги виробництва у 2015 році

Державне підприємство "Ізюмський приладобудівний завод", що входить до складу ДК "Укроборонпром", у 2015 році виробило товарів на рекордні 140 млн грн. Державне оборонне замовлення виконується з випередженням графіків.

У 2015 році підприємство реалізувало продукції на 136,7 млн грн, тоді як у 2014 році цей показник складав 98,5 млн грн. Середня заробітна плата на підприємстві зросла вдвічі у порівнянні з 2014 роком, кількість робочих місць значно збільшилась.

У 2016 році завод планує виконати низку замовлень загальною вартістю 103 млн грн.

Нагадаємо, у 2015 році підприємства-учасники "Укроборонпрому" передали Збройним Силам України 2 036 одиниць відремонтованого озброєння та військової техніки. Державне оборонне замовлення було виконане на 100% зі значним випередженням графіка.

Минулого року ДП "Ізюмський приладобудівний завод", у рамках виконання програми Держконцерну "Український щит", скерувало на капітальні інвестиції втричі більшу суму, ніж у 2014 році, – майже 3 млн грн. Ця стратегія спрямована на високотехнологічне виробництво, перехід на міжнародні стандарти НАТО й оперативне оснащення армії найсучаснішими зразками озброєння.

Державне підприємство "Ізюмський приладобудівний завод" спеціалізується на оптичному скловаренні та виробництві лінз для об'єктивів (окулярів), призм спектральних різних конфігурацій, дзеркал сферичних (плоских), триплексів приладових, світлофільтрів різного призначення, об'єктивів видимої та інфрачервоної ділянки спектра, а також виробляє друковані плати.

Українські військові отримали першу партію нових "Молотів"

ПАТ "Завод Маяк", що входить до складу ДК "Укроборонпром", відвантажив першу партію мінометів 120-го калібру М120-15 "Молот" українським військовим. Техніка вітчизняного виробництва передана для забезпечення потреб Міністерства оборони України.

"Новий міномет зібрав багато позитивних відгуків від військових і технічних фахівців. Тепер він зможе показати свої потужні можливості в умовах реальних бойових дій. Завод "Маяк" готовий повністю задовольнити потреби армії у цій зброї", – наголосив директор ПАТ "Завод "Маяк" Олександр Перегудов.

Місяць тому у місті Гончарівське Чернігівської області на полігоні відбулись приймально-здавальні випробування цього міномета "Молот".

ПАТ "Завод "Маяк" спеціалізується на розробці, виготовленні, реалізації, ремонті, модернізації та утилізації озброєння і військової техніки, проведенні та реалізації науково-дослідних і конструкторсько-експериментальних робіт з розробки та впровадження у виробництво нових виробів. Саме тут розробили спеціальні бойові модулі для імпортних бронемашин "Хамві" та "Саксонів".

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ПРАКТИЧНИЙ СЕМІНАР

Майстер-клас для вчителів “Захисту Вітчизни”

У Луцькому гарнізоні 1 та 2 березня на базі Волинського обласного військового комісаріату відбувся практичний семінар для викладачів предмета “Захист Вітчизни” які проходять курси підвищення кваліфікації. Упродовж двох днів близько 20 учителів, які працюють з учнями волинських шкіл та професійно-технічних навчальних закладів, опановували експрес-курс військової справи, що базувався на досвіді АТО.

– У області принципово поставили питання щодо підвищення рівня підготовки педагогів, які надають дітям базис знань та умінь у галузі захисту своєї країни. Тому, коли до нас звернулись педагоги Волинського інституту педагогічної післядипломної освіти з пропозицією організувати практичні заняття для слухачів курсу, ми вирішили підійти до цього питання не формалізовано, – говорить заступник Волинського обласного військового комісара по роботі із особовим складом підполковник Ігор Підлісний. – У підрозділі охорони облвійськкомату проходять службу бійці, які отримали бойове хрещення в складі сил АТО у найважчі місяці 2014-2015 років. У хлопців достатньо бойового досвіду. А головне – бажання поділитись власними практичними навичками та уміннями.

Зі слів офіцера, на базі обласного військкомату є усе необхідне для організації подібного заняття. Бійці-інструктори зробили акцент саме на практичних питаннях: будова і способи використання стрілецької зброї, тактичні дії малих груп у засідці, організація та правила несення служби на блокпостах та опорних пунктах, основи тактичної медицини тощо.

Підполковник Ігор Підлісний зауважив, що без практичного відпрацювання навчального матеріалу, теоретична частина предмета не має сенсу. Тому вчителі під наглядом інструкторів-військових самі вчились, як правильно тримати зброю, надавати першу домедичну допомогу, здійснювати тактичні переміщення.

– Ми вдячні військовослужбовцям за плідне і професійне спілкування. Серед наших викладачів є люди, які свого часу проходили військову службу. Але унікальний досвід реальних бойових дій переважає над тим, що вивчали колись у війську чи методичний матеріал у підручниках, – каже методист кафедри педагогіки і психології Волинського інституту педагогічної післядипломної освіти Олег Дикий.

Методист висловив сподівання, що співпраця волинських освітян із Збройними Силами щодо підготовки слухачів буде системною. До того ж, спілкуючись з офіцерами військкомату, викладачі предмета “Захист Вітчизни” отримали багато нової інформації про призов на військову службу за контрактом. Вони обов’язково донесуть її до своїх учнів. І хтозна, можливо, школярі оберуть для себе професію захисника Батьківщини.

Володимир Скоростецький.
м.Львів.

СКНИЛІВ

Будні авіаційної комендатури

Попри так зване перемир’я, й сьогодні у різні міста нашої україни прибувають санітарні рейси, якими військові льотчики транспортують поранених захисників України. На лікування хлопців приймають військові медики. На жаль, це реальність сьогодення. Зазвичай при цьому поза кадром залишається робота особового складу авіаційних комендатур. Цілком дарма, адже зрозуміло, що оперативні та професійні дії інженерно-технічного складу, робота зв’язківців та авіадиспетчерів, військових пожежників та медиків надзвичайно вагома складова цієї загальної й дуже важливої справи.

Скнилівська авіаційна комендатура Повітряного командування “Захід”, якою командує підполковник Віктор Ціко, незважаючи на невелику чисельність, щоразу доводить справами свою спроможність забезпечувати зльоти, посадки, обслуговування та польоти різних типів літальних апаратів вдень і вночі, в простих та складних метеорологічних умовах. На належному рівні тут здійснюється чергування із забезпечення польотів радіотехнічними засобами авіаційної комендатури на аеродромі Львів.

– Бували часи, коли за добу доводилось приймати по п’ять бортів, та особовий склад завдяки професійності та злагодженості встигав давати їм раду, – розповідає командир.

Зв’язок та радіотехнічне забезпечення на аеродромі Львів здійснюється спільно спеціальними силами та засобами цивільної авіації та авіації Повітряних Сил ЗС України. Лише протягом 2015 року комендатура виконала майже 120 забезпечень літальних апаратів та близько 10 льотних змін Державного підприємства

“Львівський державний авіаційно-ремонтний завод”. Частина неодноразово брала участь у проведенні масштабних навчань, серед яких – “Артерія-2007” та “Рішуча дія-2008”. Авіаційна комендатура щороку залучається до проведення й інших навчань та тренувань різних видів, зокрема лише нещодавно брала участь у забезпеченні польотів армійської авіації під час проведення українсько-американських військових навчань “Феалес Гардіан-2015”. На сьогодні в частині проходять службу військовослужбовці різних фахів – зв’язківці, авіаційні техніки, медики, пожежники, водії, метеорологи, диспетчери тощо. Завдання, які вони виконують, пов’язані з обслуговуванням повітряних суден. Це – і отримання дозволів на польоти-перельоти та використання повітряного простору, і оформлення польотної документації, і видача інформації про зліт та посадку літальних апаратів з аеродрому, і проведення заправки пальним повітряних суден, і здійснення медичного контролю за станом здоров’я особового складу екіпажу, і організація пожежної безпеки під час польотів авіації Збройних Сил України тощо.

Близько 20% особового складу військової частини – це військовослужбовці-жінки, які пліч-о-пліч ідуть з чоловіками та на належному рівні виконують поставлені завдання. Протягом 2014-2015 років і надалі особовий склад військової частини бере безпосередню участь у проведенні антитерористичної операції на сході нашої Батьківщини. Так, представники частини надають допомогу з якісного виконання заходів аеродромно-технічного забезпечення щодо підготовки аеродрому Краматорськ Донецької області до проведення польотів, утримання аеродрому в експлуатаційному стані. Є й військовослужбовці, які пройшли переводу в складі зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України “Дика качка” та у складі груп цивільно-військового співробітництва.

Без сумніву, саме завдяки згуртованості та професіоналізму колективу за підсумками 2015 року авіаційна комендатура визначена кращою частиною Повітряного командування “Захід” з матеріально-технічного забезпечення.

Олександра Качмар.

Як взяв до рук зброю – будь чоловіком

Всміхнений 23-річний хлопець з виразними зеленими очима і відмінним почуттям гумору, навіть пройшовши війну, не втрачає оптимізму. Ця розповідь – про водія-електрика радіолокаційної станції солдата Олега Каблаша, військовослужбовця батареї зенітного ракетного полку, що на Львівщині. Проходячи строкову службу в полку, хлопець вирішив підписати контракт та присвятити життя службі в лавах Збройних Сил України, як і його батько.

З початку антитерористичної операції Олег неодноразово виконував завдання з доставки техніки на передову. За кермом МАЗа, який тягнув самохідні пускові установки, він намотав не одну тисячу кілометрів. Але справжню війну побачив, коли добровольцем потрапив до зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України під Донецький аеропорт. Там і отримав від побратимів позивний "Фізрук", бо не приховував свого захоплення спортом, особливо – боксом.

Із кулемета РПК Олег, не зважаючи на постійний артилерійський вогонь противника по його спостережному посту, рішуче відбивав ворожі атаки. Стійкість та професіоналізм, неодноразово проявлені солдатом на передовій позиції "Дикої качки", не залишились поза увагою. Указом Президента України за особисту мужність та героїзм, рішучість і бездоганне виконання військового обов'язку, виявлену при цьому доблесть Олег Каблаш нагороджений медаллю "Захиснику Вітчизни".

Хлопці, які пройшли передову, не завжди охоче розказують про ті дні, але Олег радо погодився на розмову.

– 23 серпня 2015 року ми приїхали на сьому ротацію зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України на позицію під Авдіївку. Перші три дні були особливо напружені. Постійні обстріли. Переслідувало тривожне відчуття, можна сказати – страху: ти просто не знаєш, що на тебе чекає, навіть іноді перестаєш усвідомлювати, що коїться навколо, – згадує солдат час, що знадобився, аби опанувати себе.

Сепаратисти завжди зустрічали ротації "Дикої качки" особливо щільним вогнем.

– Восьма година вечора – і почалося! Перше ж попадання в позицію, і я зрозумів, куди потрапив, – сміється "Фізрук".

На "Зеніті" – до двадцяти постів. Деякі – найближчі до позицій сепаратистів, їм і діставалося найбільше. Кожна ротація приносила свої назви постам, техніці та навіть зброї. Висоти наших хлопців знаходилися приблизно в двох кілометрах від Донецького летовища, а позиції сепарів – лише за 500 метрів від поста "Центрального". На чергуванні постійно перебувала група військовослужбовців. Коли потрапив снаряд в спостережний пост Олега, вони з другом були в бліндажі. "Мурчик", друг "Фізрука", у той час мав температуру під сорок і майже непритомнів, а тут ще й 120-міліметровий снаряд потрапив в перекриття…

– Коли їдеш на війну – багато чуток, розповідей, порад, а коли приїжджаєш, розумієш, що в реальних бойових умовах все поінакшому, – продовжує військовослужбовець.

Перший свій бойовий день боєць мав розгублений настрій, не знав, що робити, як діяти. Здавалося, що саме його пост був одним із найбільш відкритих для обстрілів…

В День Незалежності "Зеніт" "привітали" ще одним салютом зі снарядів. Третя доба знаходження на передовій покращання в обстановці не принесла – снаряд знову влучив в укріплення поста та, дякуючи Богові, потрапив в аеродромну плиту. Бліндаж заполонився димом, запахом пороху, дихати ставало неможливим. Хлопець тоді розмірковував: як же провести ще два місяці в цьому пеклі, якщо в них влучають три дні підряд, і навіть споруда вже не витримує?! Гатили безперервно, починаючи з восьмої вечора до четвертої ранку – звуки і спалахи від розривів снарядів приходять уві сні й досі. Вочевидь, забути про таке й цілого життя не вистачить.

Давалося взнаки і моральне виснаження. Олег був вражений реальним обличчям війни, але зумів опанувати себе, адже це були дні, коли під артилерійським вогнем він із побратимами повинен був виконати свій обов'язок і не залишити шансів противнику. Коли вдалося взяти себе в руки та перебороти страх, почалися бойові будні.

– Була приблизно десята година вечора, ми йшли з поста до бункера, а від нашої позиції до бункера є що йти, – згадує "Фізрук". – Ніч, темно, ліхтарики не вмикаємо, мобільні телефони також, адже на кожен промінчик може спрацювати ворог. На півшляху вже поруч із розбитою вщент казармою за 50 метрів від нас падає снаряд. Ми з "Соколом" переглянулись і не можемо вирішити, що робити далі: вертатися чи бігти до бункера?! Тут знову падає снаряд, і ми таки вирішуємо бігти в бункер. Біжимо, землі ледь торкаємось. До бункера залетіли, а хлопці питають: "Ви, що безсмертні?!". І не знаєш, чи диво врятувало нас, чи величезне бажання жити… До свисту куль, пострілів звикаєш дуже швидко, а от до обстрілу з "Градів", танків та артилерії звикнути неможливо, бо то – справжнє пекло. Кожен із нас був готовий загинути в бою, але не в ролі пасивної мішені. Як взяв до рук зброю – будь чоловіком, застосуй її максимально ефективно!

Завдання, які виконував "Фізрук" на передовій, пов'язані з утриманням позицій і недопущенням проникнення на об'єкти диверсійно-розвідувальних груп противника. Авторитетами військової справи для Олега стали прості офіцери та солдати, які разом із ним захищали "Зеніт".

– Я пишаюсь, що маю таких бойових побратимів, як "Звір", "ПМ", "Морган", "Ювелір" – це легендарні люди, – каже Олег.

Неабияку допомогу бойовому підрозділу надавали волонтери. Допомагали в забезпеченні продуктами харчування, одягом, речами особистої гігієни тощо.

– Завдяки волонтерам наш підрозділ був забезпечений всім необхідним. Зокрема, дуже допомагала Віолетта Бородіна, за що ми дуже вдячні їй та її команді. Адже вони до нас приїздили два рази на тиждень, іноді навіть частіше, – пригадує Олег.

Під час одного з боїв Олег отримав контузію та травму ноги. Хлопець виліз із укриття, щоб роздивитися, як саме була окопана кулеметна обслуга противника, звідки вівся вогонь по наших позиціях. Ворожий снаряд СПГ розірвався за 2 метри від нього. Пораненого солдата госпіталізували до військового клінічного госпіталю у Красноармійську.

Наразі Олег має кохану дівчину, яка на момент його перебування в зоні проведення антитерористичної операції знаходилась в Чехії. Постійні дзвінки, розмови, переживання і відстань не зламали палкого кохання і віри в краще майбутнє. Коли Олег потрапив до госпіталю, він, звичайно, нічого не розповів, але дівчина, попри на чималу відстань, якось відчула, що щось не так.

Збережене життя – це справжній подарунок долі, тому хлопець передивився своє ставлення до світу. Суттєво нічого не змінилося, але переоцінка цінностей таки відбулася: з'явилося відчуття жаги жити по-справжньому та реагувати на буденні проблеми інакше.

Олександра Качмар,
Ірина Баранова.
м.Львів.
Фото надано Олегом Каблашом.

З “Вітерцем”

Траса Севастополь-Ялта. За кілька років до війни. На задньому сидінні джипа, що зупинився на гірській дорозі, сплять двоє діток, чотирьох та восьми років. Дорослі вийшли з автомобіля, аби зробити кілька знімків красивого пейзажу. Не міцно затягнуті ручні гальма не втримують майже двотонну машину на схилі, і джип починає стрімко котитись у прірву... Коли здається, що катастрофи неможливо уникнути, поряд з джипом зупиняється маленька “легковушка“, з якої в джип перестрибує тендітна спортивна дівчина. Авто з дітьми, які продовжують спати, зупиняється у самої прірви, передні колеса зависають над краєм обриву... Трапилось диво. Дівчина спокійно сідає у свій легковичок і їде далі... За номерами машини батькам вдалось знайти рятівницю. Нею виявилась відома гонщиця, неоднократна призерка міжнародних змагань Галина Алмазова. Тоді Галина врятувала двоє життів, за останні два роки – більше п’яти сотень...

Маленька, тендітна, успішна, небайдужа, більш ніж справжня… Здається, їй зовсім не місце на передовій, та й на війні в цілому. Вона ж завжди опиняється у самому її пеклі. Щоб не говорили офіційні джерела, які б перемир’я не встановлювались, як не було б спокійно чи напружено, Галина з її “Вітерцем” завжди була і є потрібною в зоні АТО. Тож поїздки на фронт у неї трапляються не рідше, ніж постійно… Батько Галини – кореєць, мати – росіянка. Та, спілкуючись з жінкою, розумієш, вона – українка, яких ще потрібно пошукати.

– Нещодавно ви отримали почесну нагороду “Народний герой“. Це саме той випадок, коли ні в кого не повернеться язик сказати, що вона незаслужена. Сотні героїв з різних куточків України вам зобов’язані життям...

– Дуже приємно отримувати нагороди, та, якщо чесно, трохи незручно. З одного боку – почуття глибокої вдячності. З іншого боку – я ж не одна в команді. Я фактично є водієм-парамедиком, значно більше роботи виконують наші медики. Ми разом ділимо хліб, мерзнемо в бліндажах і підвалах, не спимо по кілька діб підряд, потрапляємо під обстріли, вивозячи поранених, сміємось, плачемо, переживаємо, допомагаємо і підтримуємо один одного як на передовій, так і в тилу.

– Традиційне питання – з чого все починалось? Як вдалось створити таку дружну і деякою мірою божевільну команду?

– Ви знаєте, перші люди, які потрапили в команду, – це друзі і знайомі, однодумці, з якими була на Майдані. Багато людей знаходилось у Фейсбуці. Наприклад, наш знаменитий лікар “Док” знайшов мене в соціальній мережі, написав мені особисте повідомлення. Ми зустрілись і одразу поїхали у саме пекло війни.

– Не можу не додати трохи скепсису. Невже усі люди виявились надійними і ні в кому не розчарувались?

– З тими, з ким я починала працювати, звісно, ні. Це люди, які фактично стали мені сім’єю. Усі вони з сильною, високою мотивацією. Розчаруватись в них дуже складно. Вони брали відпустки наперед, відпустки за свій рахунок і їхали в пекло, щоб там разом зі мною рятувати людей. Те, що вони з часом пішли, це вже інше питання… Коля “Док” – мобілізований, він пішов у госпіталь. Гена відгуляв всі відпустки і всі відпустки наперед, тож був змушений повертатись до роботи. Він допомагає, але допомагає на місці, ми часто консультуємось, коли трапляються складні випадки, радимось щодо медикаментів. Тобто, Гена також залишається на зв’язку. Оля пішла в батальйон імені Кульчицького. Люди не можуть постійно знаходитись тут, бо це дійсно дуже важко. Це до такої міри важко, що серед нової своєї команди я запроваджую ротації, щоб люди чергували по два-три тижні і два тижні відпочивали. Раніше навіть тимчасовий відпочинок був практично не можливим. Зараз це вдається робити, тому що бажаючих стало трохи більше, зараз тихіше, як не крути. Я просто сама знаю, що це таке, коли ти тут знаходишся по два-три місяці... У будь-якої міцної як фізично, так і морально людини все одно наступає якийсь період, коли вона зривається. Проявляється це по-різному, але це видно.

– А ви самі відпочиваєте?

– Так, намагаюсь останнім часом, щоб ми з командою відпочивали разом. Місяць тому я була на курсах з психологічної реабілітації. Я їм порадила варіант відпочинку, який перевірений на нашій команді. У якісь невеличкі чи великі свята або просто, коли є можливість, ми разом виїжджаємо на природу, за місто. Просто проводити час в місті після фронту – не найкраща ідея. Чому? Тут толком не відпочинеш, бо всі починають ставити питання, співчувати... А ти не хочеш розмовляти про війну, чути: “Як там?”

– Чого ж тоді хочеться у такий момент?

– Якщо розглядати варіант міста, то просто відлежатись перед телевізором, дивитись дурнуваті серіали, просто виспатись, і щоб мізок повністю відключився. Але реалізувати таку ідею досить складно. Ти хочеш відпочити, а виходить навпаки. Усі починають тебе смикати на якісь зустрічі, де зрозуміло, на яку тему ведуть розмови. Тобто, тут знову продовжується все те ж саме, тільки в іншому прояві. Намагаємось відпочивати цією ж компанією, де кожен один одного розуміє, де ніхто не обговорює ні війну, ні поранених, ні як це відбувалось. Ми просто відпочиваємо, ходимо по екскурсіях, їздимо на природу. Це найкраща реабілітація.

– Правда, що кількість поранених, яких ви врятували, більше п’яти сотень?

– Це тільки за записами в наших журналах. Але ми не все записували. Траплялись ситуації, що завантажували одразу багато поранених, медик фізично не встигав усіх фіксувати. Він записував лиш найскладніші випадки, які потребували моментальної стабілізації. Наприклад, коли з Пісок вивозили чи з Дебальцевого, то в машину сідало по десять, а то і більше чоловік. У кого – контузія, у кого – дрібні уламки...

– Кажуть, медики мають дотримуватись нейтралітету в стосунках із пацієнтами. Вам вдається не “прив’язуватись“ до бійців, яких рятуєте?

– Знаєте, дуже з багатьма спілкуємось. Взагалі, колись мене попереджали, що цього робити не можна, що це наша робота і спілкування повинно закінчуватись одразу після доставки людини до госпіталю. У нас так ще жодного раз не виходило.

– Навіть, коли доводиться перевозити по десять чоловік одразу?

– Так. Ніч, вони всі однакові на вигляд, в землі, в крові, в касках, з балаклавами…. Ти їх взагалі не можеш відрізнити один від одного. А потім вони починають писати… “А пам’ятаєш, ти нас рятувала?” Надсилають фото зашитої руки. “Це ж ви нас врятували, так би невідомо, що було б”. Найважче, коли починають телефонувати матері. В основному, вони знаходять мене в соціальних мережах. Зв’язок не зупиняється. Від цього нікуди не подінешся. Багато хто потім проситься у нашу команду. “А я можу водієм бути”. “А я пішов на курси і можу бути парамедиком”. “Я можу… Давайте з вами”. Звичайно, дуже з багатьма зв’язок не переривається. Мабуть, вже і не перерветься. Вони нас сприймають, як сім’ю.

– Завжди берете трубку, коли телефонують?

– Періодично, якщо чесно, не беру. Я бачу, що телефонує в дві години ночі боєць, бо в нього психологічна проблема, він посварився з дружиною, вона його не розуміє. Йому потрібно виговоритись. А ти розумієш, що настільки втомився від цієї інформації, не можеш бути завжди плечем, у яке можна поплакати. Бійці це не завжди розуміють. Їм здається, що ти повинна бути доступна цілодобово.

– Тобто, відійти від комп’ютера чи телефону практично не вдається?

– Саме так. Сьогодні у мене більш-менш спокійний день. Але я весь час на телефоні. З одного боку, я зараз відпочиваю, але з іншого – є психологічне навантаження. Немало бійців думають, що окрім нас їх ніхто не розуміє. Я розумію, що спілкуючись з нами, вони починають адаптуватись у власній сім’ї, суспільстві. Деякі дзвонять і просто запитують: “Галя, от мені лікар прописав такі ліки, а я все ж хочу перевірити, чи пити їх, чи може інше порадиш”. Я сотні разів повторюю: “Хлопці, я не професіональний лікар, якщо медик вам сказав, його і слухайте. “ Я ж є парамедиком, ми терапією практично не займаємось. Так, ми лікуємо нежить, кашель, але здебільшого наше завдання – надання першої медичної допомоги при пораненнях.

– Які найважчі маніпуляції доводилось проводити?

– Щоб вам таке розповісти, аби не дуже моторошне… Був мінометний обстріл в Пісках, у хлопців одразу було три дуже складні поранення. У одного була відірвана рука, вона просто звисала, у другого – розсічення ребер, внутрішні органи буквально повипадали. Нам доводилось тримати їх руками. Медики намагались внутрішні органи якимось чином примотати, зафіксувати, щоб довезти до лікарні, поставити крапельницю і так далі… Також був випадок – у хлопця був день народження, ми його привітали і буквально через десять хвилин – ампутація двох ніг, перебиті артерії. Дуже багато було страшних випадків… Коли горла немає, половини щелепи. Розумієте, ми стикались з таким характером поранень, які ніколи не почуєш і не побачиш у звичайному житті. Бувають не надто складні випадки, але вони дуже запам’ятовуються.

– Наприклад?

– Грудень. Піски. Ротація в термінал. Молодий хлопець Тимоша, медик. Споряджуємо його усі разом, практично не розмовляючи

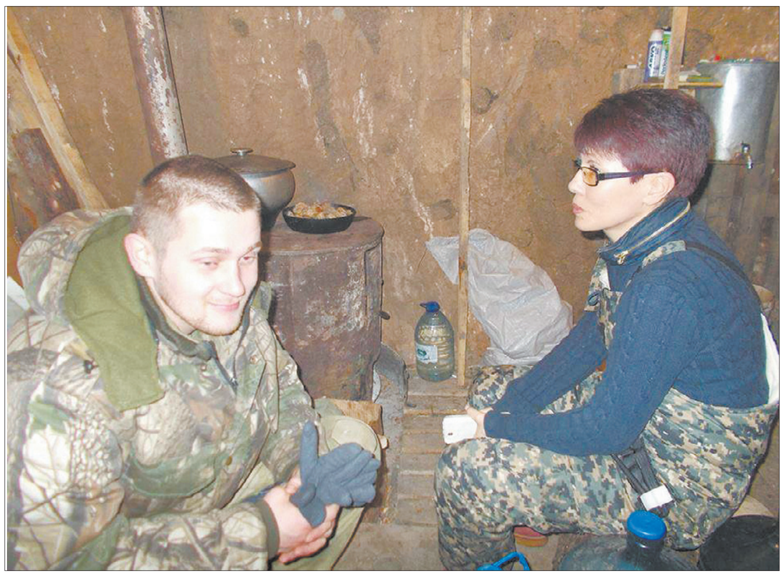
фронтовими дорогами…

один з одним. Не тільки у мене тобі було дурне передчуття… Виїзд вночі… Конвой пішов… Напруження нереальне… Не відходимо від рації…передчуття не підвело… Новий водій помилково підганяє свій БТР до старого термінала, який контролювався вже не нами… І починається пекло. Поранення отримали всі, хто був всередині. БТР починає рухатись далі, намагаючись врятуватись… Двоє бійців вистрибують із палаючої машини прямо на злітну смугу… Другий БТР повертається до нас з чотирма пораненими, ми стабілізуємо їх стан, повертаємось ще за трьома… Шукаємо серед них Тимошу… не знаходимо… Відвозимо… Знову повертаємось і взнаємо, що Тимоша поранений. Добре, що живий. Радість швидко змінюється жахом. Це він! На злітній смузі з простріленими ногами з таким же пораненим бійцем. Це були найважчі п'ять годин очікування. Знайшлись під ранок. Живі. Обидва. У Тимоші – кульове поранення і уламок в нозі. У Жені – поранена рука і стопа. Але живі. Проповзти під неперервним обстрілом по снігу в мороз по злітній смузі між терміналами і … залишитись живими. Усі ангели в той момент були поряд з цими хлопцями. Це лише одна з багатьох історій нашої роботи.

– Ви були в усіх гарячих точках, які тільки можна пригадати. Де було найважче? І фізично, і морально?

– Знаєте, ніколи над цим питанням не задумувалась. Для мене, мабуть, було найважче, коли вже закінчився аеропорт, Дебальцеве… Почалось, так зване, перемир'я. Інтенсивність обстрілів була не такою сильною. Та хлопці все одно продовжували гинути. Ти ходиш, ніби тиша і все спокійно… І тут різко… Тиша ж дуже швидко порушується. Вона – мінлива. По рації чуєш – 300-й.

– Тобто, коли поранені йдуть суцільним потоком, морально простіше?

– Тоді немає коли розслабитись, поспати… У нас був рекорд – ми три доби не спали. Організм в цей момент вмикає захисну реакцію. А коли під час відносної тиші, ти звикаєш лікувати нежить, тиск і тут з важким пораненням надходить хлопець, у якого прострілені груди… Ти записуєш його дані, взнаєш, що йому 22 роки, а він у тебе на руках помирає – це дуже важко перенести. Вперше мені було дуже тяжко, я тоді два тижні не могла спати, коли ми в Водяному були. Тоді поранені були не часто, кожних два-три дні. Ти чуєш про перемир'я. Ти публікуєш пост, що у нас поранені, а тобі починають писати повідомлення, що це брехня, адже у нас перемир'я. А я зараз кого перев'язувала? Кого завантажувала в мішок для 200-х? Ось така відповідність. Був час і на відпочинок, і на такий контраст. А півтора-два роки тому все було настільки інтенсивно, що мізки зовсім не розслаблялись. Звісно, це було жахливо, страшно, але в такому темпі воно до кінця не усвідомлювалось.

– Останні ваші чергування були в районі Маріуполя… Обійшлось без важких поранених?

– На щастя, більш-менш спокійно. Це, мабуть, перше чергування без важких ситуацій. Лікували тиск, він у багатьох бійців скаче, застуди, грижі в спинах… Зрозуміло, що ми стоїмо практично на нульовій позиції, кожного вечора були "привітання". Добре, що бійці досвідчені. Були попередження про "Гради", ми чули все по раціях… Але обійшлось. Хоча навпаки, під Мар'їнкою наш екіпаж вивозив поранених практично кожного дня.

– По ваших машинах стріляють? Чи, коли бачать, що їдуть медики, – не чіпають?

– Звичайно, стріляють. Особливо в перші місяці, коли були в Луганському напрямку, ми страждали. Навіть літом нам стріляли по колесах в Щасті біля лікарні, коли ми везли поранених. Скільки разів було таке, що стріляли так, що аж земля на машину падала… Било і "Градами"… Не забуду, як ми вивозили загиблих з 31-го блокпоста. Зараз його вже немає. А тоді… Нам пообіцяли коридор, щоб ми могли вісім тіл забрати… Тілами це назвати важко – десятиденні двохсоті. Правильніше сказати: останки. З нами в супроводі були солдати. Коли вони бачили ці останки, деякі свідомість втрачали. Так от, коли ми з цими тілами неслись назад, нас цілеспрямовано розстрілювали. Я ще й дивувалась, чому б'ють по дорозі, де немає блокпостів. Виявилось, що мішенню є саме ми. Ми, звісно, мчали на максимальній швидкості, в одній з машин розірвало колесо…

– А якщо машина виходить з ладу посеред дороги, а у вас – поранені?

– Нам неймовірно щастило. У нас були дві просто містичні ситуації, інакше не скажеш. Сидимо в бліндажі у бійців 54-ки. До цього добу забирали поранених... Черговий виклик – 15 поранених, потрібно забрати в Луганському. Виїжджаємо з "Доком" . Ніч, дощ, нічого не видно. Доводиться їхати з ввімкненими фарами, у нас тоді ще не було приладу нічного бачення. На під'їзді до Луганського є міст на височині. Він – під неперервними обстрілами, його потрібно проскочити. Зліва палає "Урал", справа в канаві – розстріляна "медичка". На цій ділянці – багато підбитої техніки, все навколо горить, зривається…Справа від нас на великій швидкості йде колона бронетехніки в сторону Дебальцевого. Перед танком, що йде попереду, розривається міна, його розвертає… Таким чином він нас "прикрив" від уламків, але нам не вдалось уникнути зіткнення. Наша машина "вмудрилась" довезти нас до потрібного місця і тільки потім "померла". Якби вона не довезла, шансів практично не було б. До того ж, нас було дуже добре видно в тепловізор. Ще один був випадок, коли "Мерс" розбило "Градом". Машина була без скла, повністю розбита, невідомо, як їхала. Тоді нам вдалось ще вивезти сім чи вісім поранених, довезти їх в Артемівськ до лікарні, і там машина "померла". Ми жартуємо, що колесо від нашого авто потрібно віддати до музею. А взагалі нас рятують високі швидкості…

– Яку максимальну швидкість вдалось зафіксувати?

– Коли я вивозила з Дебальцевого бійця з 80 відсотками обгорілого тіла на вертоліт, на спідометрі бачила 185. Єдине, за що боялась, аби якийсь кабан вночі не вибіг на дорогу.

– Я так розумію, машина давно стала учасником колективу?

– Ми один одного відчуваємо. Зараз я відчула, що щось не те в машині. Кажу хлопцям, що треба її на ремонт поставити, я це відчуваю. Ми доїхали, хлопці розібрали машину і кажуть: "Галя, вона дивом доїхала. Могла в будь-який момент зупинитись". Але вона знову доїхала.

– Війна змінила всіх людей, а вас тим паче. Чогось ще боїтесь після пережитих жахів?

– Не так давно, в серпні, я опинилась у самісінькому лігві ворога. Я пройшла наші блокпости. Так

вийшло. Ми ж на великих швидкостях носимось. Вмикаємо мигалки і летимо. Ось і пролетіли. Залетіли на територію ДНР. Я скажу, що у мене в житті ще не було такого страху. Це реально було ДУЖЕ страшно. Цей страх був свідомим. Коли потрапляєш під міномети, під "Гради", коли вивозиш поранених, коли по тобі стріляють, до цього звикаєш... Страшно, серце калатає, руки пітніють... Але так страшно, як цього разу, мені ніколи не було. Ти розумієш, що сам свідомо потрапив на ворожу територію. Пастка закрилась, і все. Врятувати може лише диво.

– Як же на днрівському блокпості вас пропустили?

– Ми заїхали на перший ворожий блокпост, їхали з мигалками. Я махнула рукою. Він махнув рукою. Опускає руку, і я бачу, що шеврон – не той. Піднімаю очі – прапор не той. А розвернутись вже немає можливості. Вікно у нас відкрите було. Чую, як один другому каже: "Чого машину не перевірив? Я ж казав всі перевіряти." Попереду через триста метрів – другий блокпост. Між ними розвернутись неможливо. По-перше, між ними розташовані бетонні блоки. По-друге, якщо почнеш розвертатись, то явно викличеш підозру. Чому ти між двома блокпостами раптом різко вирішила розвернутись? Довелось і другий проїхати. Заїхали ми прямо на територію ДНР. Розвернулись, заховались за зупинкою. Кілька хвилин приводили себе до тями. Ситуація значно погіршувалась тим, що в машині сиділа розвідка. Хлопці почали командувати: "Уходимо вліво, вправо… " Кажу: "Ні, хлопці, я виїжджаю так само, як ми заїхали. Ми якраз їхали до медиків з 25-ки. Я встигла їм скинути геолокацію, написала, що ми виїхали на свою територію. Якщо через час не приїдемо, то бийте тривогу. Вимкнула потім всі телефони, ввімкнула мигалку, сирену. Можливо, також врятувало те, що я не їжджу в камуфляжі. Це моє принципове рішення. Мабуть, вони не встигли прочитати, що на борту написано. Ми встигли зірвати атрибутику.

– Ангел-хранитель того дня був явно на вашому боці. Якісь забобони чи правила маєте?

– Як тільки машина не заводиться, чекай роботи. Знаєте, буває таке, особливо зимою, в мінус двадцять. Я виходжу кожних кілька годин прогрівати машину про всяк випадок. І от раптом вона не заводиться. В такому разі я точно знаю, що зараз будуть поранені і ми будемо їх вивозити. Це працює у ста відсотках випадків. Я починаю панікувати, казати, щоб швидко все зробили, полагодили... Ніхто не розуміє, чому я так хвилююсь, лиш я знаю... Мабуть, машина пручається, аби у нас не були поранені. Також бувало таке, що вибігаєш на п'ять хвилин без куртки і без бронежилета, а тобі кажуть, щоб терміново їхала забирати поранених. Ти несешся туди і зупиняєшся там на усю ніч. Бігати ж постійно в бронежилеті дуже важко. Тому зараз ми завжди, навіть просто виходячи на вулицю, беремо з собою все. І запас їжі, і води, і бронежилети, і теплий одяг, і спальники. У нас бувають дуже непередбачувані ситуації. Заходимо чаю попити, а різко викликають в лікарню. Заїхали в лікарню, звідти викликають на дальній блокпост, бо там поранені. В результаті – ти роздягнений їдеш туди. Я вже знаю, що як тільки щось забуду, воно обов'язково знадобиться.

– Чим плануєте займатись, коли закінчиться війна?

– Я продовжую займатись бізнесом, що дає мені можливість підтримувати команду. Я перевела свою зарплату на карту "Вітерця", я розраховую на ці кошти. Але я розумію, що я ніколи не буду такою як до війни. Зараз я чітко знаю, чим я хочу займатись. Ми не раз обговорювали це з командою. Це щось типу медицини катастроф – навчання водіїв, медиків, як себе поводити, швидко розвертатись, надавати допомогу, евакуюватись… Отриманий досвід є просто колосальним. Не хочеться даремно його втрачати.

Спілкувалась Анастасія Олехнович. "Крила України".

Високотехнологічні напрями підготовки військових фахівців – запорука надійної обороноздатності держави

На початку третього тисячоліття практично у всіх провідних країнах світу збільшується попит на фахівців із високотехнологічних спеціальностей. Повною мірою це стосується і військових фахівців.

Стан Збройних Сил України в сучасних умовах, їхня здатність відповідати вимогам часу, забезпечувати стримання противника, бойову готовність військ та захист Батьківщини залежать від якості підготовки офіцерських кадрів.

Прискорення темпів науково-технічного прогресу та останні досягнення науки вимагають випереджального розвитку військової освіти, яка повинна забезпечувати високоякісне обслуговування новітніх та перспективних зразків техніки й озброєння Збройних Сил України.

Для досягнення адекватного реагування на сучасні воєнні виклики, які відбуваються на тлі збройної агресії і порушення територіальної цілісності України, в новій Воєнній доктрині України, що затверджена Указом Президента України від 24 вересня 2015 року, поставлені основні завдання воєнної політики України, серед яких:

– реформування Збройних Сил України з метою досягнення оперативної і технічної сумісності зі збройними силами держав – членів НАТО;

– створення єдиної системи видової розвідки з відповідною інфраструктурою отримання та обробки інформації в режимі часу, наближеного до реального;

– підвищення спроможностей вітчизняного оборонно-промислового комплексу за рахунок упровадження новітніх військових технологій, створення максимально можливих замкнених циклів розроблення і виробництва найважливіших зразків озброєння, спеціальної і військової техніки, використання можливостей військово-технічного співробітництва з державами – стратегічними партнерами України;

– удосконалення державної інформаційної політики у воєнній сфері;

– попередження та ефективна протидія інформаційно-психологічним впливам іноземних держав, спрямованим на підрив обороноздатності, порушення суверенітету і територіальної цілісності України, дестабілізацію внутрішньої соціально-політичної обстановки, провокування міжетнічних та міжконфесійних конфліктів в Україні.

У розрізі цих завдань система військової освіти повинна готувати військових фахівців, які здатні постійно збагачувати свої професійні знання та вміти застосовувати сучасні інформаційні технології у своїй діяльності. Саме формування таких офіцерських кадрів стало головним завданням Житомирського військового інституту імені С. П. Корольова.

Житомирський військовий інститут – один із найстаріших військових навчальних закладів в Україні, адже має понад вікову історію підготовки фахівців з експлуатації найбільш складних зразків техніки та озброєння, якими оснащувались збройні сили. За останні роки військовий інститут не тільки зберіг свій потенціал, а й значно розширив можливості щодо підготовки офіцерських кадрів з експлуатації найновітніших зразків високотехнологічної зброї.

Сьогодні наш інститут – по суті єдиний у державі унікальний багатопрофільний міжвидовий вищий військовий навчальний заклад, що здійснює освітню, наукову та науково-методичну діяльність і має високий рівень кадрового та матеріально-технічного забезпечення. Підготовка військових фахівців проводиться за спеціальностями: кібербезпека, автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології, телекомунікації та радіотехніка, електроенергетика, електротехніка та електромеханіка, забезпечення військ (сил), озброєння та військова техніка. Сучасна матеріально-технічна база інституту відповідає вимогам, що ставляться сьогодні для підготовки військових фахівців за відповідними напрямами. Цьому повною мірою сприяє науково-педагогічний потенціал – на теперішній момент в інституті працюють 11 професорів і докторів наук та 85 кандидатів наук і доцентів.

Професія "офіцер" є однією з найбільш складних у сучасному суспільстві, адже вимагає здатності з високою ефективністю вирішувати завдання в умовах, які пов'язані з ризиком для життя, високою відповідальністю за свої дії та за дії підлеглих. Тому в умовах розвитку Збройних Сил України головна увага надається формуванню офіцерського корпусу, який повинен мати високий військово-професійний та духовний потенціал, здатний забезпечити надійний захист Батьківщини.

Викладацький склад нашого інституту, виконуючи завдання із підготовки офіцерських кадрів, зосередив роботу у двох основних напрямах: всебічне застосування інформаційних технологій у навчанні та інтеграція освіти, науки й дослідного виробництва.

Базою військової інженерної освіти у військовому інституті стали не тільки навчальні дисципліни, а й способи та форми мислення, досвід практичної діяльності, врахування потреб Збройних Сил. З цією метою було підписано Меморандум про партнерство та співробітництво з Державним концерном "Укроборонпром", що дозволить нашому ВВНЗ організувати не тільки наукове співробітництво з підприємствами та науковими організаціями концерну, а й залучати його найкращих фахівців до безпосередньої підготовки курсантів для роботи на найсучасніших, перспективних зразках військової техніки та озброєння.

Меморандумом також засвідчено необхідність проведення навчальних занять, науково-дослідних практик та військового стажування курсантів безпосередньо на підприємствах концерну. Таке науково-технічне співробітництво дасть курсантам можливість вивчати найновітніші зразки військової техніки та озброєння, якими тільки планується оснащення військ. Значно сприяє покращенню навчання співробітництво безпосередньо з військовими частинами, де проходять практику та стажування наші курсанти. Слід зазначити, що курсанти-випускники інституту проходять стажування безпосередньо в зоні проведення АТО на сході України, що дає їм величезний практичний досвід та виховує справжніми патріотами Батьківщини.

Крім цього, значну роль у покращенні підготовки повинно відіграти співробітництво з навчальними закладами країн-учасниць НАТО, адже вони володіють методикою підготовки фахівців за відповідними вимогами та стандартами НАТО. Першим кроком на цьому шляху стало співробітництво Житомирського військового інституту ім. С. П. Корольова з польською військово-технічною академією ім. Я. Домбровського (м. Варшава), з якою підписано у 2015 р. угоду про співпрацю.

В умовах лавиноподібного зростання інформаційних потоків ускладнюється збір, обробка та передача інформації військово-технічного призначення. З'явились нові загрози національній безпеці України у формі гібридної війни, де роль інформаційних чинників є визначальною. Постійно зростає увага вищого командування Збройних Сил України до запровадження інформаційних технологій до процесу управління військами, адже значно підвищується ціна неправильно або несвоєчасно прийнятого рішення.

Запровадження IT-технологій пов'язане з розв'язанням таких проблем, як забезпечення новітніми технічними засобами, розробка програмного забезпечення, а також підготовка персоналу. Остання проблема є найбільш важливою для Збройних Сил України, адже для вільної орієнтації в інформаційних потоках військовий фахівець повинен вміти отримувати, обробляти та використовувати інформацію за допомогою комп'ютерних систем, телекомунікацій та сучасних інформаційних технологій.

Сучасний офіцер повинен відповідати вимогам, які випливають з особливостей експлуатації та функціонування інформаційних систем. Тому істотною закономірністю воєнно-технічного прогресу стала інформатизація військової справи в цілому, а саме розвиток систем управління, зв'язку, навігації, розвідки, засобів радіоелектронної боротьби тощо. Необхідність інформатизації обумовлена потребами військової практики. Адже бойова ефективність зброї на сучасному етапі значною мірою визначається інформаційним забезпеченням. Це пояснюється зростанням масштабів та складності завдань, які вирішуються у сучасному бою, його швидкоплинністю, участю в ньому різних сил та засобів.

Раціональний підхід до підготовки майбутніх офіцерів створює сприятливі умови для розв'язання наукових та технічних проблем у галузі інформатизації, для розвитку та вдосконалення озброєння. Тому командування та весь науково-педагогічний склад Житомирського військового інституту ім. С. П. Корольова сьогодні вирішують основне завдання – організацію навчально-виховного процесу підготовки військових фахівців з урахуванням постійно зростаючого темпу появи нових інформаційних технологій.

Сергій Бучик,
Володимир Воротніков.
м.Житомир.

Промисловий потенціал Полтавщини – на зміцнення обороноздатності України

Цими днями у Полтаві відбулась значна подія – підписання Головою Полтавської ОДА Валерієм Головком та генеральним директором ДК "Укроборонпром" Романом Романовим Меморандуму про розширення співпраці у рамках виконання державного оборонного замовлення та програм соціально-економічного розвитку. У його основі лежить розміщення замовлень для вітчизняного військово-промислового комплексу на українських промислових підприємствах у рамках програми імпортозаміщення. Насамперед це стосується заміни російських комплектуючих до військової техніки на вітчизняні, а також виробництва сучасних зразків техніки, зброї, військового спорядження.

– Підписання меморандуму – це лише перший крок серйозної і довготривалої співпраці з державним концерном "Укроборонпром", – наголосив голова Полтавської облдержадміністрації Валерій Головко. – Адже ми доклали чимало зусиль, щоб отримати державну підтримку промислового потенціалу Полтавської області та його розвитку на благо України та її обороноздатності. І коли потужний державний концерн не закуповує техніку і комплектуючі за кордоном, а розміщує свої замовлення на вітчизняних підприємствах, – це по-справжньому патріотична позиція керівника...

Під час підписання меморандуму генеральний директор Державного концерну "Укроборонпром" Роман Романов зауважив, що військово-промисловий комплекс має стати локомотивом відродження української промисловості, і полтавської зокрема. Тим більше, що на Полтавщину "Укроборонпром" прийшов як інвестор, готовий вкладати кошти і забезпечувати роботою промислові підприємства.

– Ми готові співпрацювати із підприємствами будь-якої форми власності – приватними, комунальними, державними, акціонерними. Працюємо без посередників, відкрито і прозоро. Головна вимога – якісне і швидке виконання замовлення, – зауважив генеральний директор Державного концерну "Укроборонпром" Роман Романов. – Зараз ми готові закуповувати майже 10 тисяч найменувань продукції. Вже ознайомились з двома полтавськими заводами – автоагрегатним та машинобудівним. Підприємства мають серйозний потенціал, хороші виробничі потужності, необхідне обладнання і висококласних спеціалістів.

Представники "Укроборонпрому" на підтвердження своїх намірів щодо співпраці залишили в Департаменті економіки кілька каталогів з переліком продукції, яку вони можуть замовити полтавським промисловим підприємствам. Окрім того, за Полтавською областю закріплено представників концерну, які будуть напряму контактувати з директорами підприємств. Голова ОДА Валерій Головко, у свою чергу, запропонував найближчим часом провести у Кременчуці, де зосереджена левова частка промислових підприємств області, круглий стіл. До його проведення будуть запрошені керівники усіх промислових підприємств та представники "Укроборонпрому", аби якнайскоріше розпочати практичну реалізацію меморандуму.

Володимир Лазарєв.
м.Полтава.

Життя під гучні звуки перемир’я

Втомлені і змучені... Їм часто доводиться засинати під гуркіт вибухів. Востаннє стріляли зранку, в день нашого приїзду. Коли буде наступний обстріл, нікому не відомо. Можливо, вночі, можливо, завтра вранці, можливо, – за п’ять хвилин. На дворі – початок весни. Здається, саме час вірити в диво... Жителі прифронтового Павлополя, що на Донеччині, в нього вірять, тож вперто доглядають сади біля своїх будинків. Сади, по яких гатять із мінометів, як і по будь-яких клаптиках цієї землі.

Хоч Павлопіль часто стає об’єктом телевізійних хронік, до журналістів тут ставляться з обережністю, як і до будь-яких гостей. Адже лише в грудні село перейшло під контроль української армії. Та й тепер до сепаратистів залишається менше сотні метрів.

“Збираємось разом і молимось”

Можливо, це лише один із кількох винятків, який підтверджує правило, та в цьому селі практично всі визначились, кого вони підтримують. І мрія у селян одна на всіх – аби прийшов мир, запрацювали садочки, школа, поля засіяли, молодь повернулась.

– *Часто обстрілюють вас? – починаю розмову із найболючішого запитання.*

– Ой... Сьогодні зранку стріляли, – ділиться Тетяна, жителька Павлополя. – Ховаємося в підвали, спимо одягнені. У всіх є напоготові коробочки з документами, щоб вразі чого схопити і побігти. Лягаєш спати і думаєш: “В який будинок сьогодні полетить?” Бувають дні – коли спокійніше, бувають – коли зовсім моторошно. Ми збираємось разом із сусідами і молимось. Разом не так страшно. Одного разу трапилось, що під час обстрілу я залишилась зовсім одна. Я і кричала, і плакала, і до всіх святих зверталась. Це так страшно. Ми не винні, що так сталось саме з нами. Ми не кликали війну, не кликали “русский мир”. Ми не сепари, ми хочемо миру. Ми тут жили спокійно, працювали, виховували діток. Навіщо це все? Зараз вже трохи легше стало, не так сильно обстрілюють. Та все одно стараємось майже не виходити з будинків, боїмось... Якщо й ходимо, то тільки в світлу пору доби. Сподіваємось, що цього року вдасться городи посадити, поля. Сподіваємось на краще. Дуже сподіваємось.

“Кажуть: сепари, ви сепари...”

“А ви не напишете, що ми сепари?”, – запитує жінка, коли намагаюсь її сфотографувати. І зрозуміти її страх цілком можливо.

– Усі кажуть: сепари, ви сепари... Ну чому ж? Ми – за Україну, обома руками за, – продовжує жінка. – Коли волонтерів ще не було, ми нашим солдатам цигарки купували, пиріжки пекли, помідори, огірки носили. Зараз теж – хто пиріжків насмажить, хто сала принесе. Ви думаєте, нам не шкода цих хлопчиків, що в наші краї приїжджають?

Роботи у селі немає, як і молоді. Немає пошти, садочка, школи,

фельдшера, аптеки, магазину... Виїжджали молоді жителі Павлополя усі разом, для селян цей день був справжньою трагедією. Розповідаючи про те, як проводжали молодь, селянка починає плакати.

– Одні пенсіонери залишились, – крізь сльози каже жінка. – Ми втомлені, у нас немає коштів навіть на ліки, городи розбиті... Ми вмикаємо телевізор в очікуванні почути щось обнадійливе, а бачимо чиновників на дорогих автомобілях, які дуже далекі від наших проблем. На жаль, роботи зараз в селі немає. Тож усі, хто міг, почали знімати в Маріуполі квартири і там працювати. Їздити звідси до Маріуполя досить дорого, та й встигнути зранку на роботу важко. З медичною допомогою – також біда. Купувати ліки доводиться наперед, якщо щось потрібно терміново, доведеться їхати до міста. До того ж, лікарні Маріуполя нас не приймають, а до Волновахи (до якої територіально підпорядкований Павлопіль – авт.) їхати дуже довго. Та і з придбанням продуктів не все так просто. Хліб доводиться в морозильниках зберігати. Аби отримати пенсію, доводиться їхати до Маріуполя і там знімати в банкоматі, пошти ж у нас немає.

– *Багато будинків серйозно постраждало?*

– Звичайно.. І не тільки будинків. Кілька людей отримали поранення. Один загинув. Вчора був серйозний обстріл на окраїні. Спокійних днів практично не буває. Минулого року було взагалі дуже страшно. Вилітали вікна, падали дахи, розривалось то тут, то там... Я живу в кінці села, той район ще не дуже постраждав... Тільки штукатурка падала. На городах знаходила уламки, на вулиці снаряди зривались. А є вулиці, де взагалі просто апокаліпсис. Розповідаєш, ніби не так і страшно... А ви не уявляєте, що значить це все пережити на собі, як зараз людям, які залишились без будинків на старості... Особисто я у цьому селі народилась, тут проживали мої батьки. Дуже важко покинути рідну домівку, в яку вкладала сили все життя.

58 метрів до ворога

Офіцери, які активно допомагають мешканцям Павлополя, розповіли, що потреб у селян вистачає. Найближча відстань до сепаратистів тут складає всього 58 метрів, тож село постійно страждає від обстрілів.

– Більше року селяни жили у заручниках, – розповідає офіцер цивільно-військового співробітництва ОТУ “Маріуполь”. – Міст був підірваний, з іншого боку доводилось проходити КПВВ, а це – черги, пропуски, обшуки... Ситуація з їжею була просто катастрофічною. В той час ми регулярно возили в Павлопіль гуманітарну допомогу. Сьогодні село знаходиться під контролем української армії, через нього їздять автобуси. Проте проблеми залишаються. Зараз ми працюємо над тим, щоб поставити селянам зерно, курчат, гусей, свиней... Пенсії у них зовсім маленькі, їх в більшості випадків вистачає лиш на придбання дров і медикаменти. Живність, у першу чергу, потрібна для того, щоб забезпечити селян роботою.

Думки, що мають здатність матеріалізуватись

“Головне, аби війна закінчилась”, – констатує павлопільчанка. Стає зрозумілим, що “русский мир” сюди більше ніхто не покличе. Усі зрозуміли, що думки мають здатність матеріалізуватись.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

Заради бійців вони готові працювати в будь-яких умовах

На Вінниччині закінчився тур благодійних концертів Центру військово-музичного мистецтва Повітряних Сил Збройних Сил України. Акція розпочалася ще минулого року і закінчилася наприкінці лютого. Складалася з двох циклів, що охопили 8 міст Вінниччини: Жмеринка, Немирів, Тульчин, Бар, Хмільник, Гайсин, Шаргород і Ямпіль. Уже в першому турі вдалося зібрали більше 50 тисяч гривень на потреби бійців АТО.

Захід вдалося організувати за сприяння та ініціативи Благодійного фонду “Подільська громада”, під патронатом очільника Вінницької облдержадміністрації Валерія Коровія. Військовий колектив уже давно співпрацює з “Подільською громадою”, тож коли волонтери вирішили організувати збір коштів на потреби бійців, відразу ж звернулися до музикантів.

В результаті, крім грошей, люди приносили ще й теплі речі та продукти харчування для воїнів. Зібране волонтери привозили у Вінницю на склад і з часом доставляли бійцям на передову. Допомагали не тільки 9-му батальйону територіальної оборони “Вінниця”, а й іншим підрозділам. А от на знак вдячності музичному колективу “Подільська громада” подарувала кілька мікрофонів.

Начальник Центру військово-музичного мистецтва ПС ЗС України підполковник Роман Береговий розповідає, що сьогодні чисельність Центру складає близько двох десятків музикантів і 2 диригенти, що замало для самодостатнього функціонування колективу. Для порівняння, раніше він налічував майже сотню учасників. Зараз їм обіцяють розширити штат, тож очікують ще на півсотні посад.

– У нас є шикарна машина, але за штатом нема водія. Так і стоїть без діла. Їздимо виділеним військовим ЛАЗом, що значно регламентує нас у часі. При більшому штаті все було б по-іншому: свій вокал, балет і машина. Можна не тільки концерти готувати, а й різноманітні творчі проекти. Наприклад, до дня закоханих чи 8-го березня або мюзикли по всій Україні, – висловлює надію підполковник Береговий.

Колектив працює у тісній співпраці з цивільним населенням, яке завжди йде назустріч. Тож частенько поряд з військовими на сцені виступають дівчата з місцевого училища культури та дітки з вокальної студії, що функціонує при гарнізонному Будинку офіцерів, що у Вінниці.

Наразі, програма музичного колективу дуже насичена та різноманітна. Вона складається із сучасних пісень про Небесну сотню та героїв АТО. Під кожну з цих композицій створюється смисловий відеоряд, що гармонійно поєднує у собі музику та зображення.

– Ми готові працювати в будь-яких умовах, на будь-яких концертних майданчиках. У нашому колективі є хлопці, які самі пишуть пісні. Незабаром, 15 квітня, відбудеться звітний концерт, на якому і буде презентовано 10 нових композицій. Тож запрошуємо насолодитися нашою творчістю всіх бажаючих!

Ярослава Зоріна.
“Крила України”.
Фото автора.

КОНТРАКТ

Туреччина закупить американські КАБи

США уклали контракт із Туреччиною на поставку невизначеної кількості керованих авіабомб на суму 682,9 млн дол. Як повідомляє defensenews.com, представник міноборони Туреччини повідомив, що зважаючи на особливості завдань, які виконуються пілотами турецьких ВПС, закупівля "розумних" бомб є дуже вчасною.

США поставлять Туреччині протибункерні КАБ типу BLU-109. ВПС країни вперше матимуть у своєму розпорядженні таку потужну і ефективну зброю, поставку якої планують завершити до 2020 року. BLU-109 – бомби з лазерним наведенням. Вони знаходяться в арсеналі Пентагону з 1985 року і застосовувалися в локальних війнах в Афганістані та Іраку.

НА ОЗБРОЄННЯ

Фінляндія отримує перші H125

Компанія Airbus Helicopters на виставці Heli Expo Trade Show оголосила про постачання перших двох вертольотів H215 для прикордонної служби Фінляндії. Перший гвинтокрил прибув до країни у передостанній день лютого. Поставка наступного очікується вже у квітні.

Фінляндія є восьмою за величиною територією країною Євросоюзу та наймалочисельнішою за населенням, з великими морськими районами і лісами, складними погодними умовами для проведення пошуково-рятувальних операцій. Відтак, на думку фінських прикордонників, H125 дозволить більш ефективніше та безпечніше виконувати денні та нічні польоти.

H125 є багатоцільовим вертольотом із сучасним обладнанням. Родзинка машини – цифровий автопілот, що забезпечує неперевершену точність і стабільність польоту вертольота навіть у найскладніших погодних умовах та рельєфу місцевості. Варто зазначити, що останнім часом Фінляндія всерйоз зайнялася оновленням парку авіатехніки. І це стосується не лише прикордонної служби, а й Збройних сил країни, де провели заміну багатоцільових Мі-8 на сучасні вертольоти NH90, поставка яких завершилася влітку минулого року.

ПОЛІТИКА ВІДКРИТОСТІ

У США визначилися з підрядниками по B-21

Невдовзі після презентації первісної концепції дизайну нового стратегічного бомбардувальника B-21, ВПС США назвали сім основних підрядників, які працюватимуть за цією програмою. Про це повідомляє defensenews.com.

Відтак над бомбардувальником нового покоління працюватимуть компанії Pratt & Whitney, як розробник силової установки (основний постачальник двигунів F135 для винищувачів F-35), BAE Systems, GKN Aerospace, Janicki Industries, Orbital ATK, Rockwell Collins і Spirit AeroSystems. Над якими системами літака працюватимуть останні із переліку підрядників, не повідомляється.

Голова Комітету з питань збройних сил Сенату США Джон Маккейн заявив, що програма B-21 занадто довго залишалася секретною. Через це виникали певні суперечності, які лише шкодили реалізації проекту. Відтепер він стане більш прозорим, аби законодавці та громадськість могли контролювати хід і вартість програми.

Нагадаємо, у довгостроковій перспективі B-21 має замінити не лише B-52, а й бомбардувальники B-1, які планують вивести із бойового складу у сорокові роки. Загальна вартість розробки літака оцінюють у 21,4 млрд доларів. До цієї суми входить і будівництво дослідних зразків, перші тестування яких планують розпочати вже у середині 20-х років та серійних літаків загальною кількістю 21 одиниця. ВПС США планують отримати від вісімдесяти до сотні таких бомбардувальників. За найоптимістичнішими прогнозами вартість одного серійного літака складе 550 мільйонів доларів у цінах 2010-гог фінансового року.

СПІЛЬНИЙ ІНТЕРЕС

США ведуть переговори з Австралією про розміщення бомбардувальників

США ведуть переговори з урядом Австралії про розміщення на її території стратегічних бомбардувальників. Про це повідомляє агентство Reuters із посиланням на представників Пентагону. При цьому в американському Міноборони підкреслили, що переговори тривають і жодних рішень поки не прийнято. Який саме тип бомбардувальника планують розмістити в Австралії, не повідомляють, але очевидно, що йдеться про стратегічні B-1 та B-52. Останні, до речі, вже здійснюють польоти до Австралії.

"Присутність цих бомбардувальників дасть можливість військовим просувати і зміцнювати наші регіональні зв'язки", – заявив Дем'єн Пікарт, представник ВПС США в Тихоокеанському регіоні. За його словами, таким чином можна буде допомогти збереженню "миру і безпеки" в Індо-Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. Австралійська сторона процес перемовин поки не коментує, обмежившись заявою, що офіційні особи Австралії співпрацюють із США у межах спільних національних інтересів.

Експерти відзначають, якщо угоди буде досягнуто, це може викликати невдоволення Китаю, оскільки американські позиції, можливо, будуть перебувати поблизу Південно-Китайського моря, на спірні території якого намагається претендувати Пекін.

ПЕРЕМОВИНИ

Польща "повернулася" до MEADS

Польща і компанія Lockheed Martin повернулися до переговорів щодо постачання ЗРК MEADS (Medium Extended Air Defense System). Про це повідомляє видання Defense Industry Daily. Сума можливого контракту може скласти 5 млрд дол США.

Необхідність нових військових закупівель уряд Польщі пояснює загрозою з боку Росії в регіоні. Попередній уряд схилявся до придбання двох батареї ЗРК Patriot виробництва компанії Raytheon, проте ці перемовини були зупинені. Угода з Lockheed Martin матиме велике значення для компанії, яка намагається умовити операторів ЗРК "Петріот" переходити на її нову зенітну ракетну систему.

MEADS є мобільним комплексом ППО/ПРО, оснащеним ракетами PAC-3 MSE, що знищують цілі прямим влучанням. Його радіолокаційне обладнання (станції виявлення та наведення) з активною ФАР дозволяє стежити за повітряною обстановкою в діапазоні 360 град і забезпечує знищення високоманеврених маломомітних цілей, включаючи балістичні ракети різного радіусу дії, крилаті ракети, безпілотні літальні апарати та літаки. Ракета PAC-3 MSE має чудову маневреність завдяки установці в носовій частині 180 "крихітних" твердопаливних міні-двигунів, які забезпечують точне вирівнювання траєкторії польоту для зустрічі з потенційною ціллю.

ЗАГОСТРЕННЯ

КНДР погрожує ядерним ударом

КНДР погрожує застосувати ядерну зброю проти Південної Кореї і США, які розпочали спільні військові навчання. Про це йдеться в заяві Центрального телеграфного агентства Кореї. У заяві державного комітету оборони Північної Кореї ці військові навчання називаються "явними тренуваннями ядерної війни", що начебто загрожує суверенітету країни.

Комітет оборони КНДР погрожує загальним наступом у відповідь "навіть на найменші військові дії". "Превентивний ядерний удар буде завдано згідно з порядком, встановленим вищим керівництвом Корейської народної армії", – підсумовується в заяві. Також повідомляється, що лідер КНДР розпорядився тримати ядерну зброю у готовності до застосування. Кім Чен Ин також заявив, що КНДР перегляне свою воєнну доктрину, аби бути готовою наносити превентивні удари в зв'язку з поточною ситуацією, яка є дуже небезпечною для країни.

У експертному середовищі наголошують, що подібна військова риторика з боку КНДР лунає не вперше. Тут схиляються до думки, що це є своєрідною реакцією на введені Радбезом ООН санкції. Нові санкції відносно КНДР стали відповіддю на випробування Пхеньяном в січні 2016 року водневої бомби і пуск ракети дальнього радіусу дії в лютому.

У Південній Кореї кроки "сусідів" також сприймають як провокаційні та вимагають негайно припинити зухвалі, фатальні заяви і дії. Якщо ж КНДР розпочне провокації, "Південна Корея реагувати рішуче і нещадно", – йдеться у заяві офіційного Сеула.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

ПЕРСПЕКТИВИ

Відновлення ракетної галузі є пріоритетом для української влади

Незабаром Україна виконає пуски новітніх ракет вітчизняного виробництва. Про це заявив секретар Ради національної безпеки і оборони Олександр Турчинов.

– Наші вчені, конструктори та інженери забезпечили виробництво на наших українських підприємствах всіх необхідних компонентів, отриманих раніше в кооперації з РФ, що дає нам можливість не тільки показувати ракети на виставках, а й використовувати їх в бойовому застосуванні, – сказав секретар РНБО. – Тож найближчим часом ми плануємо провести пробні запуски ракет повністю українського виробництва, створених в кооперації виняткова українських підприємств.

Турчинов зазначив, що відновлення ракетної галузі є пріоритетом для української влади.

– Ми, з одного боку, повинні розвиватися як космічна держава, виробляючи високотехнологічні космічні апарати. Але при цьому ми також повинні відновити всю необхідну нам лінійку бойових ракет, які дозволять захистити країну, – додав секретар РНБО. – В цьому напрямку сьогодні робиться дуже багато. Нещодавно я проводив нараду з провідними конструкторами та керівниками оборонних підприємств, що спеціалізуються на цій темі. Підбивали попередні підсумки, звіряли плани й уточнювали деталі. Постукаю по столу, робота йде без зривів.

За його словами, складність відновлення ракетної галузі полягала в тому, що до 2014 року була дуже тісна кооперація з підприємствами РФ. У нинішніх умовах, після окупації Криму, після початку агресії на сході, ніякої кооперації у військово-технічній галузі з РФ бути не може. Це принципово.

Відповідаючи на запитання щодо того, про які саме ракети йдеться, Турчинов сказав: "На жаль, більш детальної інформації я дати не можу, але щоб не напружувалися наші стратегічні партнери, хочу підкреслити, що Україна зміцнює свою оборону, не порушуючи жодного взятого на себе міжнародного зобов'язання".

КОНТРАКТИ

Компанія "FED" поставить теплообмінник для французького супутника

Компанія "FED" виграла тендер на поставку комплектуючих для французького телекомунікаційного супутника. Цей теплообмінник – це унікальна спільна розробка компанії "FED" та Національного аерокосмічного університету ім. М.Є.Жуковського "Харківський авіаційний інститут".

У листопаді минулого року у Франції компанія "FED" виграла тендер міжнародної компанії Thales Group на поставку теплообмінника для супутника. За своїми технічними показниками він перевершує теплообмінники більшості інших виробників.

– Це приклад кластерної роботи. Ми поєднали досягнення нашої прикладної науки, в цьому випадку це ХАІ, з високотехнологічними можливостями нашого виробництва. Ми конкурували з компаніями з США, Німеччини, Франції, пройшли досить складний відбір і аудит, перевірки. Використовуючи традиційну формулу для участі в тендері – "ціна-терміни-якість", ми перемогли. Можна з упевненістю стверджувати, що сьогодні українське аерокосмічне машинобудування успішно виходить на європейський і світовий ринок, – заявив керівник компанії "FED" Віктор Попов.

Теплообмінник представляє собою елемент конструкції космічного літального апарата. Він призначений для акумулювання енергії, що виділяється в процесі роботи систем супутника, при якій відбувається як нагрівання, так і охолодження елементів космічного літального апарата. В теплообміннику енергія накопичується, і в потрібний момент вона передається іншим системам супутника. Головні переваги теплообмінника харківської розробки – мала вага і відсутність рушійних елементів.

– В цьому пристрої немає ніяких джерел, які споживали б енергію. Будь-яке зовнішнє джерело, яке змушує або нагріватися, або охолоджувати елементи, крім того, що це пристрій, це ще й додаткова вага. А чим менша маса супутника, тим дешевше його виведення на орбіту. Друге – це принципово новий підхід у створенні конструкції, який виключає будь-які рухомі елементи. Можна сказати, що наш теплообмінник є більш монолітним – в ньому немає ні елементів обертання, ні пристроїв, які могли б через якийсь час вийти з ладу, – розповів головний конструктор компанії "FED" Сергій Шанькін.

За словами головного конструктора, створення теплообмінника складається з декількох етапів. Перший – це інженерно-лабораторний процес, в результаті якого розробляється комплект конструкторської документації. В цьому процесі задіяно близько 100 співробітників компанії. Головна мета – детальне відпрацювання конструкції і паралельно створення технології виробництва. Наступний етап – це виготовлення теплообмінника.

– На цьому етапі буде задіяний весь завод. Космос – це підвищені вимоги до матеріалів, агрегатів, технологій. На всіх етапах повинен бути забезпечений високий контроль якості: починаючи від закупівлі матеріалів і закінчуючи проведенням підсумкових випробувань, – сказав Сергій Шанькін.

На сьогодні компанія "FED" завершує створення ескізного проекту, який, згідно з контрактом, повинен бути наданий замовнику у I кварталі 2016 року.

– Виробництво теплообмінника – це не тільки отримання комерційної вигоди, це формування іміджу української компанії, здатної створювати високотехнологічну продукцію для ринку Євросоюзу. Головна мета – зробити продукт, який відповідає технічним завданням компанії Thales і поставити його вчасно. Це найголовніше завдання, і ми виконаємо всі зобов'язання вчасно, – підкреслив голова правління компанії "FED" Віктор Попов.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Чи готові українські космічні підприємства до співпраці з NASA?

Україна розширить співпрацю з NASA – українські й американські підприємства зможуть створювати спільні проекти. Державне космічне агентство повідомляє, що відповідна домовленість була досягнута під час недавньої зустрічі керівництва ДКАУ та представників американських компаній. Угоду планується підписати вже в травні цього року. В успіху такої співпраці впевнений член колегії космічного агентства, народний депутат від фракції "Народний фронт" Андрій Тетерук. "У нас дійсно є можливість замінити або сприяти створенню ракетних двигунів, які б дозволили запускати на орбіту необхідні вантажі", – заявив він в коментарі FaceNews. Також депутат підкреслив, що українська космічна програма містить в собі компоненти освоєння як мирного космосу, так й оборонні ініціативи.

– Чи готові українські космічні підприємства до співпраці з NASA?

– У минулому році агентство, я в тому числі, були у вищих відповідних організаціях, які або приймають рішення, чи виконують космічні програми в США. Це й "Orbital ATK", і "Boeing", і NASA. Ми заявили про свої амбіції на світовому космічному ринку. Після цього відбувся візит заступника керівника NASA, який оцінив наші можливості, наші потужності, подивився на інтелектуальний і промисловий потенціал.

Так, у нас дійсно є можливість замінити або сприяти створенню ракетних двигунів, які б дозволили запускати на орбіту необхідні вантажі. Тому чекатимемо середини травня, щоб підписати ці документи, після чого, я сподіваюся, у зазначений термін і з зазначеною якістю їх реалізуємо.

– Глава космічного агентства Любомир Сабадош заявив, що в 2016 році, вперше за останні шість-сім років, фінансування національної космічної програми в держбюджеті передбачено в повному обсязі від запланованого на поточний рік: в розмірі 223 млн грн. На вирішенні яких пріоритетних завдань потрібно сконцентрувати фінансування галузі?

– Пріоритети визначаю не я. Я тільки спостерігаю як народний депутат України за тим, щоб програми космічного агентства відповідали потребам України, а кошти, які виділяються з державного бюджету, реалізовувалися на користь нашої держави.

Я пишаюся тим, що доклав достатньо зусиль, щоб програма була профінансована на 100%. Коли формувався бюджет, я з головою космічної агенції приходив в необхідні міністерства і переконував їх у тому, що потрібно задовольнити нашу загальнодержавну цільову космічну програму і дати можливість реалізувати закладені програми. Тепер моїм наступним кроком є контроль за діяльністю космічного агентства і за всіма підприємствами, які входять в нього. Це необхідно, аби програма в цьому році була дійсно повноцінно реалізована, що, в свою чергу, дасть нам можливість подальшого фінансування. На цьому я концентрую свою увагу щодо діяльності космічної галузі.

– Ви говорите, що зверталися до міністерств. Чи було серед них Міністерство оборони? Любомир Сабадош називає одним із пріоритетів в цьому році "забезпечення інтересів держави в сфері національної безпеки і оборони"

– Наша космічна програма дійсно містить в собі компоненти освоєння як мирного космосу, так і задоволення наших оборонних ініціатив. Ми працюємо в обох напрямках. Сподіваюся, результат, який отримаємо, істотно посилить національну безпеку й оборону України.

– Але, все-таки, чи очікуєте підтримку від Міністерства оборони? До того ж, зараз воно реформується, наприклад, завтра пройде перше засідання Комітету реформ.

– З Міністерством оборони у нас тісний контакт, непорозуміння в діяльності немає. Все, що потребує втручання, коригується на відповідних спільних нарадах, під час засідань Ради національної безпеки і оборони або цільових нарад щодо виконання етапів програм, які стосуються саме Міністерства оборони. Є відповідні наукові та технічні фахівці, які курують військові програми і безпосередньо контролюють, щоб усе було виконано в обумовлені терміни. Тому я не бачу перешкод для того, щоб космічна галузь задовольнила всі потреби нашої оборонної доктрини.

– Чи бачите ви ризики неефективного використання бюджетних коштів? Чи є такі побоювання? Як відомо, прецеденти вже є – військова прокуратура розслідує розтрату екс-керівників Держкосмосу. Сума чимала, практично 50 млн гривень.

– У нас побоювань немає. У нас є реальна позиція, що кожен керівник повинен нести відповідальність за свою діяльність або бездіяльність. Це цілеспрямована позиція глави космічного агентства Любомира Сабадоша, яку я повністю поділяю і підтримую. У своєму першому виступі на колегії ДКАУ я сконцентрував увагу на тому, що керівники підприємств повинні нести повну відповідальність за стан справ у державних підприємствах.

У результаті діяльності фінансових інспекцій, які за розпорядженням Прем'єр-міністра України були спрямовані на підприємства, ми побачили нецільове використання коштів трьох комісій. У цих висновках окремим пунктом була рекомендація ухвалити рішення про подальше перебування на займаних посадах відповідних керівників. Саме через незадовільну роботу було звільнено генерального директора КБ "Південне". Теж саме чекатиме всіх інших керівників, які плутають державне підприємство з приватним. Вони всі повинні розуміти взяті на себе зобов'язання і виконувати державні програми. Оскільки використовують у своїй діяльності винятково державні кошти, вони повинні знати, що контроль з боку держави буде дуже жорстким і серйозним.

– Нещодавно ви спростували чутки про те, що будете претендувати на посаду нового генерального директора КБ "Південне". Однак, можливо, знаєте, хто може ним стати?

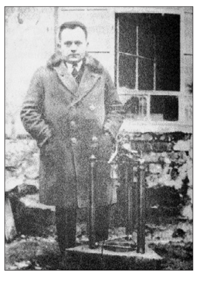
– Нерозуміння ситуації підбурює суспільство вигадувати плітки. Через мою зацікавленість в цій галузі і цілеспрямовану роботу, люди вирішили, що я буду претендувати на якусь посаду. Жодним чином це не є правдою. Я виконую свої обов'язки як народний депутат України, і мені цього достатньо, щоб змушувати директорів виконувати свої обов'язки і розуміти свою відповідальність.

Що стосується звільненого генерального директора, на посаду нового буде оголошений конкурс. Умови і строки проведення будуть обов'язково відкрито розміщені на сайті космічного агентства, так як цього вимагає законодавство і суспільство. У цьому конкурсі братимуть участь люди, які в змозі реалізовувати космічні програми, відповідати за результативність їх реалізації і вести космічну галузь в жорсткому конкурентному середовищі до власного місця поміж космічних держав. Україна посідає виняткове становище, і вона повинна відстоювати свої інтереси, а не працювати на інтереси окремих осіб.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

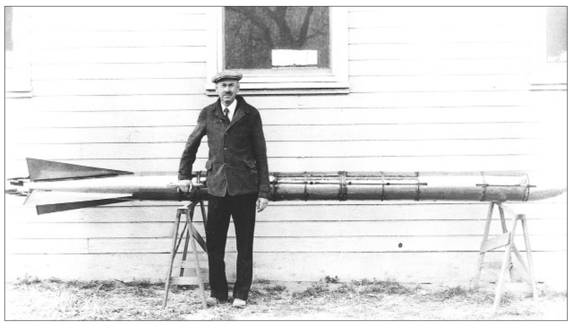
14 – 20 березня

14 березня 1931 р. *в Німеччині І.Вінклер здійснив запуск першої в Європі ракети на рідинному паливі HWR-1.*

15 березня 1958 р. *перший політ здійснив легкий багатоцільовий літак Ан-14 "Бджілка".*

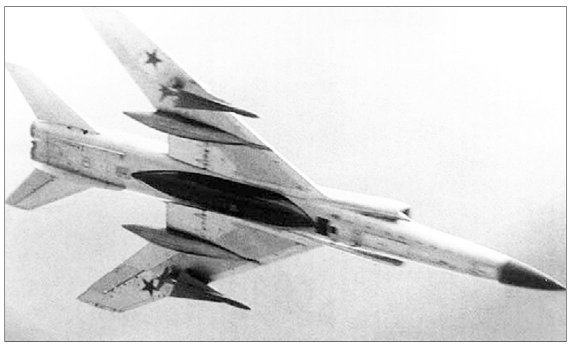

16 березня 1926 р. *здійснено перший у світі запуск ракети на рідкому паливі, Роберт Годдард (США), висота 12,5 м, дальність 56 м, час близько 3 с.*

16 березня 1976 р. *вийшла постанова ЦК КПРС і РМ СРСР про створення універсального космічного комплексу "Зеніт" (головний розробник КБ "Південне").*

16 березня 1986 р. *завершено перший у світі міжорбітальний переліт "Мир" – "Салют-7" – "Мир" на КА "Союз Т-15".*

17 березня 1992 р. *на базі 24-ї ПА ВГ (ОП) в м. Вінниця сформовано командування ВПС (із цієї дати беруть початок ВПС ЗС України).*

18 березня 1961 р. *відбувся перший політ перехоплювача Ту-128.*

18 березня 1991 р. *відбувся перший політ близькомагістрального пасажирського літака великої місткості Boeing 747-400 Domestic (США).*

18 березня 2001 р. *з плаваючої платформи "Одіссей" в Тихому океані успішно запущена російсько-українська РН "Зеніт-3SL", що доставила на орбіту американський супутник XM-2 Rock.*

19 березня 1954 р. *здійснив перший політ прототип літака-спостерігача Auster A.O.P.9 (Великобританія).*

19 березня 1991 р. *запущено АГК "Прогрес-М-7".*

19 березня 2004 р. *відбувся перший політ планера AL-12 конструкції М.Кононенка, створеного київськими фірмами "Аерола" і "Аерос".*

20 березня 1964 р. *створено Європейську організацію з космічних досліджень (ЕСРО).*

20 березня 1971 р. *відбувся перший політ серійного літака МіГ-25РУ (№0101).*

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКА

18 березня 1929 р. *народився Генеральний конструктор ЗМКБ "Прогрес" (до 2010 р.) Ф.М.Муравченко.*

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Останній бій на спекотному континенті

Українець Микола Міньо за океаном став зватися Ніколасом Міньо (Nicholas Minue). У Сполучених Штатах Америки, куди емігрувала у перше десятиліття 20 сторіччя ця західноукраїнська сім'я, він виріс, закінчив школу та обрав кар'єру професійного військового. У роки Другої світової війни здійснив безсмертний подвиг на африканській землі та загинув як герой, ставши посмертно кавалером усіх найвищих американських військових нагород...

Ніколас Міньо народився 13 березня 1905 року у Галичині у родині етнічних українців. Згодом його родина емігрувала до США.

Молодий українець розпочав службу в американській армії ще в 1927 році. На момент початку Другої світової війни вже мав військове звання "сержант". Однак погодився на пониження у званні до рядового, тільки би проходити службу в бойовому підрозділі за межами США. З грудня 1942 року Міньо воював у Північній Африці у складі піхотного взводу 6-го полку 1-ї бронетанкової дивізії армії США.

Повоювати бравому українцю довелося недовго – лише чотири місяці, та за цей час Микола зарекомендував себе як безстрашний і відчайдушний вояк.

28 квітня 1943 року рядовий Міньо самотужки кинувся в багнетну атаку на кулеметну позицію, яка зупинила наступ його роти. Знищивши близько 10 ворожих солдатів, він підняв у наступ весь свій підрозділ, але при цьому дістав смертельне поранення.

Похований герой був на Північноафриканському меморіальному американському цвинтарі в Карфагені (Туніс).

Під час проходження військової служби та після героїчної загибелі був нагороджений найвищою воєнною відзнакою США Медаллю пошани, а також Бронзовою Зіркою, Пурпурним Серцем, медалями "За відмінну поведінку", "За Американську кампанію", "За Європейсько-Африкансько-Близькосхідну кампанію" та Медаллю перемоги у Другій світовій війні.

На початку 1956 року ім'ям Ніколаса Міньо було названо паром, який курсував між Манхеттеном та Фортом Джей, розташованим на острові Говернорс. Також ім'я Ніколаса Міньо присвоєно школі в містечку Картерет, штат Нью-Джерсі. Не забули героя і військові – на його честь було названо дві вулиці в американських військових гарнізонах, на базі армії США в іракському Тікриті та на військовій базі у Форті Блісс, штат Техас.

У 2015 році він став одним із 10 Героїв серії інформаційних плакатів "Українці в лавах Об'єднаних Націй перемогли агресора", підготовлених Українським інститутом національної пам'яті до 70-ї річниці перемоги над нацизмом.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Британський "Віктор": стратег чи заправник?

Хендлі Пейдж "Віктор" – британський реактивний стратегічний бомбардувальник. Був розроблений і вироблявся Handley Page Aircraft Company. Третій і останній з бомбардувальників V-серії (Vickers Valiant, Avro Vulcan і Handley Page Victor). Створений у рамках британської повітряної системи ядерного стримування. Всього було побудовано 86 таких літаків.

Свій перший політ "Віктор" здійснив 24 грудня 1952 року. На озброєння Королівських ВПС Великої Британії надійшов у 1958 році. Треба сказати, що "Віктор" порівняно недовго використовувався як бомбардувальник – вже у 1968 році він був вилучений із програми ядерного стримування. Згодом на багатьох літаках були знайдені так звані "втомні" тріщини, до того ж, для уникнення перехоплення ВПС Великої Британії почали використовувати профіль польоту на малих висотах.

Частина "Вікторів" була переобладнана для проведення оперативно-стратегічної розвідки – на них були встановлені радари, камери та інше розвідувальне обладнання. У 1969 році, коли завдання з ядерного стримування стали виконувати ракети "Поларіс", що запускаються з підводних човнів ВМС Великої Британії, величезний флот V-бомбардувальників виявився зайвим. В результаті певна кількість уцілілих "Вікторов" були перетворені на повітряні танкери для заправки в повітрі. Під час Фолклендської війни заправники "Віктор" стали важливою ланкою повітряних операцій із постачання. Вони постійно заправляли бомбардувальники Avro Vulcan на шляху до Порту-Стенлі (операція "Black Buck").

"Віктор" став останнім V-бомбардувальником, знятим з озброєння – це сталося 15 жовтня 1993 року. Як заправник він був замінений на Vickers VC10 і Lockheed L-1011 TriStar. Avro Vulcan використовувався як стратегічний ядерний бомбардувальник до 1982 року, коли його змінив значно менший за розмірами Panavia Tornado.

Матеріали сторінки підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

Чемпіонат Повітряних Сил з карате відбувся в Одесі

У першому чемпіонаті Повітряних Сил ЗС України з годзю-рю карате взяли участь представники повітряних командувань "Південь", "Захід", "Центр", а також Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Організаторами змагань виступили начальник Управління фізичної підготовки Центрального управління підготовки та повсякденної діяльності військ Збройних Сил України полковник Олег Чернявський, начальник служби фізичної підготовки і спорту Повітряних Сил Збройних Сил України полковник Володимир Білуха та начальники фізичної підготовки і спорту повітряних командувань за підтримки обласної федерації годзю-рю карате-до та Управління молоді та спорту Одеської обласної державної адміністрації. Гостями змагання стали командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Сергій Дроздов, командир Повітряного командування "Південь" генерал-лейтенант Павло Зуєв, начальник Управління у справах сім'ї, молоді та спорту Одеської ОДА В'ячеслав Березуцький.

Змагання традиційно проходили на трьох спеціалізованих покриттях "татамі" із залученням досвідчених рефері та суддів.

Приємно здивувала майстерність та жага до перемоги, яку продемонстрували військові каратисти. Для них цей чемпіонат став важливою сходинкою на шляху до самовдосконалення у цьому виді бойового мистецтва та у загальній фізичній підготовці.

У командному заліку перемогу одержали спортсмени-"кожедубівці". Друге місце посіли представники Повітряного командування "Південь, третє – військовослужбовці Повітряного командування "Центр".

Учасників змагань нагороджено кубками, грамотами та медалями.

Олеся Хитренко.

З НАГОДИ СВЯТА

Як в Озерному "жінки рулили"

Напередодні головного жіночого свята на базі 52-го гарнізонного Будинку офіцерів відбулися урочисте зібрання Озерненського гарнізону та святковий концерт до Міжнародного дня прав жінок і миру.

Урочисте зібрання пройшло за стандартним сценарієм. Привітальні слова від начальника Озерненського гарнізону, вручення грамот та квітів під урочистий туш. До привітань приєднались присутні на зібранні командири військових частин гарнізону та їхні представники. Головою ради ветеранів та директором місцевої гімназії були промовлені теплі слова на адресу жінок-військовослужбовців.

Після зборів розпочався святковий концерт. На його початку ведучі найбільшу увагу приділили образу жінки-матері. Старший прапорщик запасу Василь Ліщинський виконав пісню "Мамин хліб", чим торкнувся глибоких струн душі всіх жінок. Пісні про маму, такі різні за змістом, але з повнотою почуттів у кожному слові, також виконали Яніна Самонюк та Марина Ткачук. А Наталія Горпенюк, вітаючи жінок зі святом, виконала пісні "Ніби вчора, рідна мамо…" та "У кожного своя весна". Зразковий аматорський танцювальний колектив "Вікторія" під керівництвом Тетяни Мамчур подарував незабутні емоційні відчуття своїми танцями "Політ у стилі джайв", "Тече річка". А особливі овації викликав жартівливий танок "Нам літа не біда", де виконавиці виступали в ролі бабусь і, використовуючи ширми, перевтілювалися в молодиць прямо на сцені.

Був у концертній програмі, звичайно, і гумор. Гуморески Павла Глазового читав переможець та дипломант конкурсу "З маленького українця починається велика Україна" Михайло Рубан. Емоційно передаючи образи персонажів гуморесок та вживаючись в роль, Мишко викликав у військових та цивільних глядачів щирі посмішки та оплески.

Також, продовжуючи естафету гумору, учасники театрального гуртка Будинку офіцерів розіграли сценку "Жінки рулять", суть якої полягала в тому, що на період 8 березня в гарнізоні необхідно військове керівництво гарнізону змінити з чоловічого на жіноче.

Начальник 52-го гарнізонного Будинку офіцерів майор Дмитро Рубан виконав пісні "Що ти знаєш про жінок?" українською та "Salut" французькою мовами.

Вихованці дитячого садочка "Сонячний теремок" порадували глядачів піснею та танцями "Черевички" та "Рушничок".

Родзинкою концерту був виступ переможниці східних танців у м. Вінниця (серед молодшого віку) Юлії Бах. І завершився концерт ліричною ноткою – піснею "Кохайте жінку". Присутні у залі були задоволені переглядом концерту, про що свідчили оплески як під час виступів, так і після їх завершення.

Начальник гарнізону висловив подяку художньому керівнику Наталії Рубан за організацію та підготовку концертних номерів. Після вручення квітів глядачі довго дякували Наталії оплесками.

Наш кор.
смт.Озерне.

ВИСТАВКА

"Мереживо душі" для бійців-зв'язківців

У Вінницькому полку зв'язку пройшла виставка майстра народної творчості Олександра Крутих "Мереживо душі". Глядачі мали змогу насолодитися споглядянням неповторних мережив художнього випилювання. Серед усього різноманіття, що приготував майстер, – вази для квітів, полички, цукерниці, скриньки, фото рамки, бра та підсвічники.

На урочистій виставці був присутній Вінницький курінь гумористів ім.С.Руданського на чолі з Курінним отаманом – членом національної спілки письменників України Леонідом Куцим. За словами присутніх, їм найбільше запам'ятався один із членів Куреня Віктор Цимбал, який веселив глядачів власними гуморесками.

За переконанням організаторів виставки, проведення подібних заходів сприяє відновленню морально-психологічного стану бійців АТО, які нещодавно повернулися із зони бойових дій. Вони також висловили сподівання, що емоції від побаченого та почутого допоможуть військовим краще виконувати бойові завдання.

Віталій Кирницький.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8495 Зам. № 162209.
Перший редактор Сергій Свенцицький

"Якби не війна"...

Українські волонтери представили фотопроект під назвою "Якби не війна", у рамках якого опублікували світлини 12-ти жінок-бійців АТО, які воюють на сході країни. Дванадцять красунь, дванадцять воїнів, якими щиро захоплюються чоловіки. Дванадцять, які уособлюють не одну тисячу героїнь.

– Наша мета – не ідеалізувати їх чи створити їм романтичний образ "жінки-воїна". Не оцінювати їхню роботу. Не давати відповідь на питання: "Чи є на війні місце для жінки?". Не сказати цим жінкам, що їхнє місце – вдома з дітьми, чи, навпаки, закликати інших брати до рук зброю та йти на війну. Мета цього блоку, як і всього проекту "Якби не війна", – показати Героїв такими, які вони є. Без вигаданих історій і сюжетів. Хоча на фото ви не побачите їх в камуфляжі, на передовій, змученими і втомленими. Це єдине, що ми дозволили собі змінити. Бо дійсно хотіли, щоб ці розкішні жінки хоч на декілька годин відчули себе по-іншому. Бо знаємо, що за останні 2 роки вони не так часто одягали сукні. А ці гарні вбрання так личать їм! – зазначають автори проекту.

Так само, як війна торкнулася цих прекрасних жінок, світлин "торкнувся" атрибут війни, якому не місце в тендітних жіночих руках, проте вони гідно несуть його нарівні з чоловіками.

– Вони стикаються з такими ж буденними питаннями, що й усі ми. Але їм часом важко повертатися в мирне життя через безліч побутових та психологічних проблем. Завдяки нашим Героїням ми знаємо це й розділяємо з ними їхні почуття, – розповідають організатори.

Вони всі такі різні, але однаково гаряче описують власних дітей, кохання, бойові виходи, любов до України, смерть друзів, врятовані життя, побратимів, своє життя до війни та плани на майбутнє.

Якби не війна, ці жінки, мабуть, і не були б знайомі, однак тепер їхні долі дивним чином переплелися. В своїх розповідях вони згадують одних і тих же людей. Кожна по-своєму: чи то як командира, чи то як друга й побратима. Їх об'єднало одне слово – "війна". Бо таке життя. Їхнє життя.

Світлини розміщені на сторінці спільноти "Фотопроекты" у мережі Facebook. Читайте історії героїнь у наступних випусках газети.

Підготувала Ярослава Зоріна.

Робоча худоба
Батьківщина "Бітлз"
Шахова фігура
Місто в Грузії
Бовван
Сотка землі
Міні–комп'ютер
Багаторічний морський лід
Кугуар
Синтетичне волокно
Термічне ушкодження
Великий травоїдний ссавець
Кип'яток
Крок у балеті
Місто в Україні
Бахчева культура
Імператор Франції
Коштовні камені червоного кольору
Найвідоміша у світі в'язниця
Голландський філософ
Глибока канава
Канадська актриса
Місто в Англії
Група народів у М'янмі
Укр. письменник-фантаст
Марка літака
Міст через яр чи колії
Використовуваний пень
Родюче місце в пустелі
Чоловіче ім'я
Південна злакова рослина
Озеро в Америці
Настоятель православного монастиря
Давньогрецький драматург
Англійське ячмінне пиво
Столиця Афганістану
Сучасна Ліга Націй
Орган зору
Троянда
Радіоактивний метал
Вибухівка
Напівкоштовний камінь
Лікарня для хворих на проказу
Перекладач
Штучна мова, варіант есперанто
Епоха
Округ у США
Французький футболіст
Річка на Волині
Одиниця опору
Тропічна прісноводна риба
Жіноче ім'я
Давньоримський поет
Турецька шабля
Бойова отруйна речовина
Річка в Росії
Жаргон
Марка вертольота
Марка літака
Єдиноріг

У ХУПСі обрали "Міс університет-2016"

У Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба відбувся фінал конкурсу краси та талантів серед курсантів "Міс університет-2016". Ініціатива вперше провести подібний захід надійшла від курсантської ради, і командування видового вишу підтримало це рішення.

Протягом двох місяців 32 дівчини, які навчаються на різних факультетах університету, брали участь у двох відбіркових турах. У той час вони написали есе, продемонстрували членам журі творчі здібності, спортивні успіхи тощо. За результатами їхніх старань у фінал вийшли 8 представниць чарівної статті.

– Під час фінального випробування конкурсу "Міс університет" дівчата поборолися у чотирьох номінаціях: дефіле, відеовізитівка, творчість та імпровізація. Красу, елегантність та дотепність конкурсанток оцінювало авторитетне журі з числа представників командування університету та курсантів-хлопців. У перервах же між елементами конкурсної програми творчі колективи закладу розважали глядачів, – розповів заступник начальника ХУПСу по роботі із особовим складом полковник Олександр Буряк.

У конкурсному протистоянні на сцені корони та титул "Міс університет-2016" здобула курсант факультету радіотехнічних військ університету Марія Азізова. Решта учасниць отримали заохочувальні призи та цінні подарунки.

За словами членів курсантської ради, у їхніх планах – організація й інших змагань на сцені, таких як "Конкурс веселих та кмітливих", "Нумо, хлопці!" тощо. Також чимало змагань серед курсантів відбувається у спортивних залах.

– Артист Леонід Биков так сказав вустами героя відомого кінофільму: "Війна – це тимчасове, а музика – вічна". Ось і ми, старші наставники, прищеплюємо нашим вихованцям бажання опанувати щось нове, відкрити для себе мистецтво і дивитися трохи далі за обрій. Сподіваюся, що після цього конкурсу в курсантів-"кождедубівців" значно зміцнився непереможний дух і вони повірили у свої сили, – підкреслив полковник Олександр Буряк.

Олег Плаксій. м.Харків.
Фото автора.

ПЕРЕДПЛАТА

Крила України

Видання можна передплатити у відділеннях зв'язку. У каталозі видань України на 2016 рік передплатний

індекс – 22242 на сторінці 45

Оплата здійснюється платіжним дорученням (для колективних передплатників) та поштовим переказом (для індивідуальних передплатників).

Вартість передплати на 2016 рік:

144 грн. 06 коп. – на 6 міс. 71 грн 16 коп. – на 3 міс. 23 грн 72 коп. – на 1 міс.

ПЕРЕДПЛАТА